

REALITATEA

ilustrată

PREFERAȚI?

Marlene Dietrich dela „Paramount”... (Concurs dotat cu un premiu de 5000 lei)
(Condițiunile în corpul revistei)

PREȚUL 10 LEI

CUTREMURUL ȘI CIUMĂ

La 1 Aprilie ziarele au anunțat distrugerea orașului Managua, frumosul port la Oceanul Pacific, al republicii Nicaragua.

S'a crezut la început că e o farsă de prost gust a unei agenții telegrafice. Din nefericire însă, știrea era adevărată, deși apărută la 1 Aprilie.

La 31 Martie s'a cutremurat iar fundul Pacificului, pe litoralul Americii centrale.

Epicentrul fiind aproape de Managua, acest oraș a fost prefăcut în ruină, în câteva secunde. Peste 2000 de oameni și-au găsit moartea sub dărâmături, alte 3000 au pierit de foc și ciură.

Cauzele cataclismului sunt inevitabilele mișcări tectonice, în regiunea faliilor.

Pământul e un glob, având un diametru de 12.800 km. Până la centrul planetei noastre sunt dar 6.400 km.

S'a dovedit de către învățați, că miezul pământului e atât de fierbinte, încât are o temperatură de mii și zeci de mii de grade, ba chiar incalculabil mai mult.

LITOSFERA

Cu cât ne coborâm în adâncime, cu atât crește temperatura. La fiecare 30 metri căldura sporește cu un grad.

La o adâncime de 60 km, e o temperatură de 2000 de grade Celsius și toate elementele cunoscute sunt în stare topită, dovadă lava care izbucnește din când în când, prin gura vulcanilor. Geologii au calculat că miezul (pirosfera) are o temperatură de 200.000 de grade, ceea ce de altfel nu e de mirare, deoarece pământul a fost rupt din soare.

Scoarța pământului pe care sunt așezate continentele și oceanele, se numește litosferă și are o grosime de numai 60 km.

PIROSFERA

Mai jos de litosferă se întinde miezul de foc al globului, denumit pirosferă, dela cuvântul „piros” care în limba veche grecească înseamnă foc.

În timp ce litosfera, adică poșghița solidă a pământului, nu ocupă de cât 60 km., adică nici 1/100 parte din raza globului, pirosfera e de 6340 kilometri.

BARISFERA

Rigiditatea gazelor barisferei e mai mare ca a oțelului

Litosfera solidă și pirosfera e lichidă. Cum însă în centrul pământului e o temperatură de 200.000 de grade, sămburele central al pirosferei e gazos și i s'a dat numele de barisferă dela „baros” care în limba veche grecească înseamnă greutate.

Pământul are dar două atmosfere. Una e aerul pe care îl respirăm, formând un înveliș gazos de aproape 500 km. înălțime după calculele recente.

Greutatea totală a atmosferei e de 5 quatralioane de tone adică: 5.000.000.000.000.000 kilograme. Aerul nu e dar atât de ușor cum s'ar crede.

A doua atmosferă e în interior și ocupă tot circa 500 km. în jurul

centrului pământului. Ea e formată dintr'o masă enormă de gaze, având o temperatură de 200.000 de grade, și supuse unor presiuni atât de mari, cum mintea noastră nici nu și-ar putea închipui.

Din cauza presiunii, gazele constituiesc un sămbure, având o rigiditate cel puțin de două ori mai tare ca a oțelului.

Acest sămbure se numește Barisfera.

Dacă un om ar sta în barisferă, s'ar prefaca în gaze într'o clipă, din cauza temperaturii de 150 ori mai mare ca în convertisorul lui Bessemer în care se obține oțelul topit.

CA ÎN TEORIILE LUI EINȘTEIN

Gazele provenite din evaporarea integrală a trupului unui om, inclusiv a oaselor calcinate și prefăcute în aburi, n'ar ocupa însă decât volumul unui ceasornic de buzunar, din cauza presiunii de zeci de mii de atmosfere exercitate în barisferă.

CAUZELE CUTREMURELOR

Din cele expuse mai sus, cititorul va înțelege aproape singur cauzele cutremurelor.

Interiorul pământului se poate reprezenta schematic prin figura aproximativă de mai jos:

Pământul se răcește mereu și din această pricină își micșorează volumul. Or, poșghița ce constituie scoarța solidă (litosfera) se dă după miezul topit (pirosfera) care la rândul său e presat de gazele din sămburele rigid gazos (barisfera), de unde rezultă cutremure în continuu, zi și noapte, înregistrate pe tot globul, de aparatele numite seismografe. Echilibrul litosferei nu e dar stabil, ea fiind supusă unui haos de presiuni din partea pirosferei și chiar din partea evaporării apelor infiltrate din fundul mărilor și oceanelor.

PRAPASTII FARA FUND

Înainte de război o expediție științifică germană imbarcată pe vaporul „Planet” a făcut diverse sondajii în fundul Oceanului Pacific și s'a descoperit întâmplător o prăpastie în ocean adâncă de 9540 metri.

S'ar putea însă ca prăpastia să continue și mai jos, dar în zig-zag, unde nu mai poate pătrunde nici o

sondă și în consecință apa oceanului ar pătrunde la adâncimi foarte mari, în interiorul litosferei, fiind supraîncălzită de căldura din vecinătatea miezului de foc.

De altfel, pirosfera trimite numeroase ramificații în litosferă, ba prin craterele vulcanilor, focul și lava se ridică până la suprafață.

CUTREMURUL DIN LISABONA

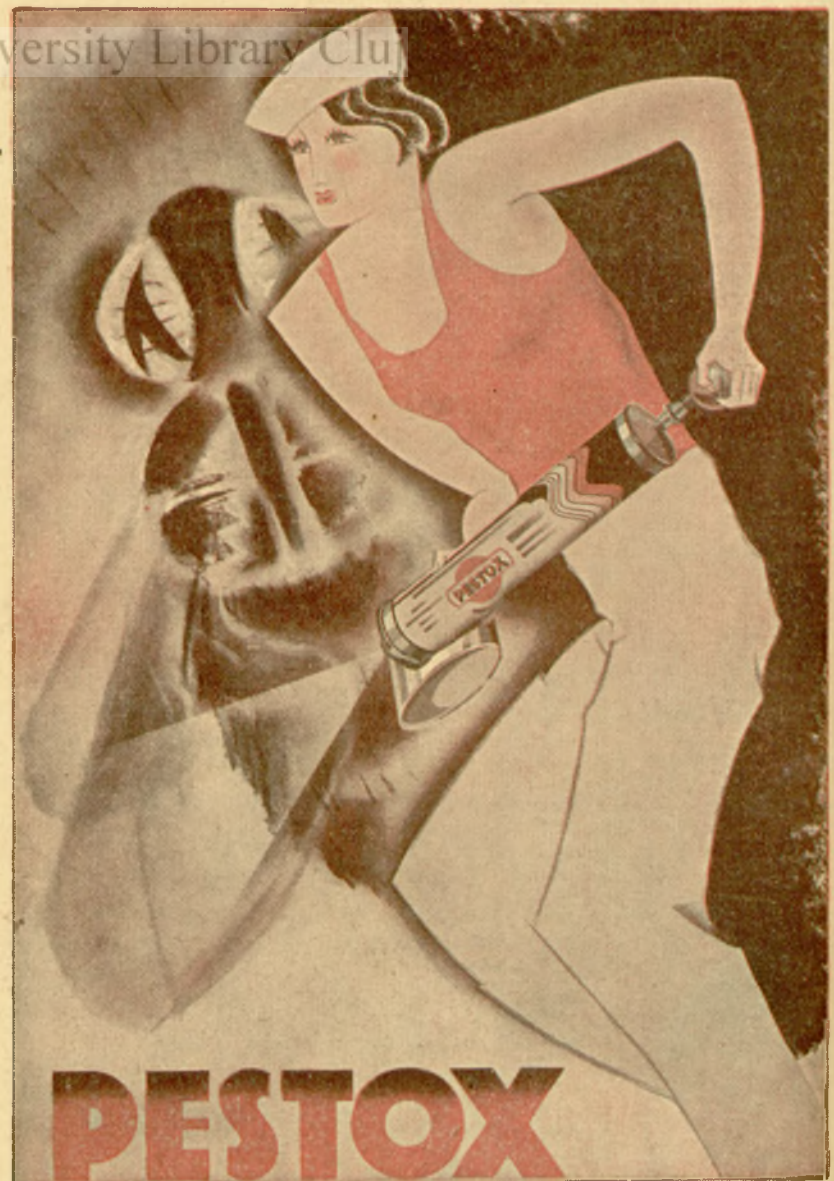
Asociația seismografică internațională înregistrează anual 2—3000 cutremure violente, numite macroseisme.

La 1 Noembrie 1775 Lisabona a fost distrusă de un macroseism îngrozitor. Era în ziua aceia — Duminică — și o sărbătoare națională. Mii de oameni aflați în biserici, au fost omorâți de zidurile și tavanele prăbușite în câteva secunde.

GAZE DE FOC

Cu prilejul cutremurului din Lisabona, zeci din mii de oameni scăpați teferi de sub dărâmături, au fost arși de flăcări enorme, provocate de emanațiuni gazoase.

NEPTUN

PESTOX
INSECTICIDUL IDEAL

C A Z A R

Toată afacerea a început cu o manta de ploaie. Cezar Smith se mupoia în Sâmbăta aceia de la adunarea clubului „Aruncătorilor de discuri” — al cărui președinte era — și cu toată ploaia torențială ce începuse, el venia pe jos spre casă. Pe drum a văzut-o pe domnișoara Elsa într'un gang, ferindu-se de ploaie. N'avea nici umbrelă, nici pardesiu, care să-i ferească rochia subțire de potopul de apă, ce curgea din streșini.

Și astăzi i-a rămas nelămurită îndrăzneala lui — om timid — de a se apropia să-i vorbească unei domnișoare tinere și străine; desigur că succesele repurtate de el în cursul după amiezii la exhibițiile societății „Aruncătorilor de discuri” i-au cauzat o deosebită bună-dispoziție. S'a decis astfel repede să-și desbrace mantaua sa nouă de ploaie și s'o ofere fetei.

— „Poftiți” se bălbâi el, „vă udați până la piele... îmbrăcați această manta... o să vă apere”.

Fata l-a privit uimită și plină de admirație:

— „Eu? Cum pot s'o iau? Și d-ta?”

Până să se gândească mai serios, Cezar a putut băga de seamă că fata avea doi ochi minunați de negri și de invăpăiați.

— „O... eu nu mai am mult de mers”, zise el. „Locuiesc aici, aproape, lângă colț.”

Și evident că asta era o minciună.

Fata a mai ezitat o clipă, apoi gândindu-se la rochie s'a decis să ia mantaua.

— „E foarte drăguț din partea d-tale; ploaia a venit pe neașteptate și pare că nici nu vrea să înceteze. Vă sunt foarte recunoscătoare”.

— „Nici nu merit atâta recunoștință”, răspunse Cezar și fu cât pe aci să plece mai departe.

— „Dar unde vă pot retrimite mantaua”, îl întrebă ea reținându-l.

— „Numele meu este Smith”.

Fata răsese.

— „Cred că sunt mulți cu numele de Smith în orașul nostru. Nu-i așa?” Am avut un unchiu cu același nume, dar a murit; cu toate acestea se mai găsește destui Smith.

— „Pronumele meu e Cezar”.

Fata îl privi fix în ochi:

— „Frumos nume” — zise ea.

— „Oh... dece?” întrebă el plin de modestie. Dar vă rog nu vă osteniți pentru a mi-o retrimite; voi veni personal s'o iau, adaugă el.

— „Bine”, zise ea, „mă numesc Elsa Hearst și locuiesc în Monroe Avenue 114”.

El o mai văzu râzându-i în față prietenos, o privi apoi depărtându-se, până ce o cascadă de apă, căzând de pe borul pălăriei sale îi aduse aminte că era timpul să se ducă acasă.

A doua seară s'a dus să-și ia mantaua; a fost prezentat de fată, doamnei și d-lui Hearst și invitat apoi la masă. Acolo a făcut cunoștință cu un oarecare Henry Rand care era simpatia întregii familii Hearst. Rand avea și un automobil, cu care întreaga societate s'a dus apoi pe plajă unde Cezar a trebuit să se amuze cu d Hearst, deoarece d-șoara Elsa mergea împreună cu Rand, la câțiva pași în urmă.

Firește că Cezar a fost invitat și a doua zi la masă, iar d-șoara Elsa i-a răs prietenește la despărțire.

Asta era acum situația.

Iar Cezar se agita, cu privirea încruntată. Simția că se îndrăgostise

de Elsa, dar se întreba ce perspectivă de reușită poate să aibe un biet funcționarăș ca el, cu un salariu modest, la o fată curtată în același timp de un bărbat ca Rand, un bărbat care avea destulă avere, pentru a zăpăci capul oricărei tinere. Ce putea oferi el în schimb? Numele său celebru de Cezar? Sau poate titlul sau de președinte al „Aruncătorilor de discuri”? Dar asta nu suna prea solemn și pe deasupra nici nu

Cezar asvârli colacul, cu o iscusință uimitoare...

aducea vr'un venit oarecare. Ei, dacă ar fi fost președintele, vice-președintele sau chiar numai secretarul vreunei societăți mai de seamă și ar putea mânui sume importante, în loc să stea acum, să-și înegrescă panglica roasă a pălăriei, cu cerneală!..

Atunci ar putea să arate ceeace mocnește în el, și ar putea face astfel onoare numelui său. Dar așa? Un modest amplotat al magazinului „Doolittle & Comp.” și pe deasupra, ironie, cu numele de... Cezar. Dar acolo nu ești Cezar ci: — „Hei, d-ta, Smith”, sau chiar numai: „Hei d-ta!”

Chinuit de aceste gânduri negre, Cezar se pregătise pentru vizită și porni spre casa Elsei. De departe văzu mașina lui Rand, staționând în fața porții iubitei, iar sentimentul pe care îl simți când o văzu, credem că nu mai trebuie pomenit!

— „Așadar vii să mă vezi Duminică, jucând în match-ul de football”, întrebă Rand pe Elsa, în timpul mesei.

— „Da, desigur”, răspunse ea, și întorcându-se către Cezar, „vii și d-ta?”

Cezar clătină din cap:

— „Imi pare rău, dar am și eu mâine un match”.

— „Tot football?” întrebă Rand neincrezător și privi mirat pe Cezar, a cărei statură nu prea impozantă nu-i prea dădea înfățișare de erou.

— „Nu, un match de aruncări de discuri”, zise Cezar roșind.

— „A”, făcu ironic Rand, „voi aruncați cu frunzișoara aia, nu-i așa? Când eram copil mă jucam și eu cu ele. Dar acum... mă plictisește”.

— „Tot astfel mă plictisește și pe mine football-ul răspunse Smith prompt. Am ales un sport, care cere o oarecare îndemânare și să arunci un disc în așa fel ca să bați un record, e desigur ceva mai greu, decât să lovești o minge cu piciorul”.

— „Par'că era vorba de o plimbare cu mașina”, se amestecă Elsa în vorbă, pentru a liniști puțin spiritele.

— „Da, ar fi bine să mergem la plajă”, zise Rand.

— „Vii cu noi!” spuse Elsa lui Cezar.

Era mai mult o poruncă, decât o întrebare, așa că Cezar se supuse.

Ajunși aproape de plajă se dădură jos din automobil și începură să se plimbe pe cheiul lung și oarecum pustiu al portului. Câteva perechi stinghere de inotători, se mai bălăciau în apă.

— „Ajutor!.. ajutor!” striga cu vocea stinsă omul din apă.

— „Mai repede”, strigă din nou Elsa, „mai repede, că de nu, mă arunc eu în apă, în ajutorul lui”.

— „D-ta să stai locului”, — zise Cezar, în timp ce rivalul său își scoatea pantofii, cu o încetineală exasperantă. Se repezi apoi, apucă colacul de salvare și luă o poziție identică cu aceea pe care o lua în fiecare Sâmbătă, la exhibițiile „Aruncătorilor de discuri”. Apoi îl aruncă.

Colacul sbură în aer, descrie un cerc și... poc... căzu tocmai pe gâtul omului, care era să se inee. Acesta se agăță de colac și începu să inoate spre mal.

— „Atins!” — zise flegmatic Cezar.

Elsa a privit măeastra aruncătură cu o uimire mută, și când salvatul ajunse la mal și întrebă găfâind cine îi era salvatorul, ea-i arătă mândră pe Cezar.

Străinul privi pe Smith cu admirație.

— „Credeam că s'a sfârșit cu mine, zise el deabia răsufând. A fost o lansare splendidă”.

— „E doar președintele societății „Aruncătorilor de discuri” lămurii Elsa.

— „Ah”, zise omul, „înțeleg acum cum se explică aruncătura. Îngăduiți-mi să vă felicit și să vă spun că sunteți un artist. Și așa fi fericit dacă așa putea fi de folos cu ceva.

Tăcu o clipă; apoi privind-l pe Cezar de jos în sus, îl întrebă:

— „Unde lucrezi?”

(Sfârșitul în pag. 19-a)

Secretul de 40 de ani

de a produce și menține numeroșilor săi prieteni dinții sănătoși și frumoși, constă în admirabila compoziție a lui

SARG
KALODONT
Dinți frumoși

— „Desigur — se gândi el — apa e destul de rece și de adâncă în acest loc”. Și se așeză pe un butuc la marginea cheiului.

— „Mai repede”, strigă Elsa nerăbdătoare, „nu vezi că se înecă?”

Smaragdul

ANDREW MORTON mi-a fost antipatic dela prima vedere. E ciudat cum acest sentiment instinctiv ne conduce de multe ori în viață și ceea ce e și mai ciudat, e că în marea majoritate a cazurilor, nu dă greș.

A trebuit însă din nefericire să călătoresc în compania acestui personaj prea puțin simpatic timp de șapte zile, într-o cabină de clasa II-a, a unui transatlantic al societății „Canadian-Pacific”.

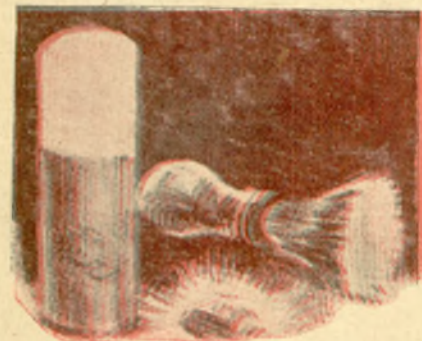
Când mă văzu pentru prima oară, îmi întinse mâna afabil și îmi zâmbi foarte prietenește, bănuind probabil că ne vom înțelege foarte bine. Însă lucrul acesta nu prea mi se părea posibil, deoarece avea obiceiul — foarte neplăcut pentru mine — de a se servi de lucrurile mele și în general să confunde bunul meu cu al său.

Se va spune desigur că sufăr de pedanterie, dar oricum ar fi, nu pot admite ca cineva să-mi poarte hainele sau să facă măcar uz de peria mea de cap. Într-o zi l-am surprins chiar cum se săpunea cu săpunul meu de ras. Asta era prea mult pentru mine, și atunci i-am spus destul de energic părerea mea. El rămase puțin uimit apoi, îmi răspunse zâmbind:

— „Scuzați-mă, o simplă eroare, desigur neplăcută... Dar vedeți... și dv. aveți aceeași marcă de săpun de ras ca și mine.”

Ceea ce mă enerva și mai mult la acest individ, era felul cum risipia fără nici o socoteală banii, în stângă și în dreapta, în timp ce eu învârtiam de șase ori moneda în mână, înainte de a o cheltui, chibzând bine cum să fac ca să-mi păstrez cât mai bine cele câteva mii de dolari pentru Canada. Era evident că temperamentele noastre nu se potriveau. Armonia dintre noi se stricase imediat și astfel fiecare își urma drumul său. El își găsi imediat societatea, în cercul unor femei frumoase ca păpușile de ceară și a unor tineri eleganți, pe când eu m'am întovărășit cu un grup de oameni serioși, cari ca și mine vroiau să-și încerce norocul pe pământul Lumei Noi.

Călătoria decurgea mai departe când mai interesantă când mai plictisitoare. Ne apropiam de Capul Race.

Era o zi frumoasă de toamnă, stăteam tolăniți pe niște chaiselong-uri, pe puntea vaporului, când prietenul meu Hirst veni — contrar obiceiului său — zâmbind spre noi.

— Tot bagajul mi-a fost răvășit, spuse el, pe când stăteam cu

voi de vorbă. Ce părere aveți?”

Un tovarăș de călătorie, d. Lumbs, interveni în discuție.

— „E extraordinar, și eu am avut impresia că cineva mi-a umblat prin bagaj”.

D. Tweed, un alt călător, fost funcționar de poliție, trebui să-și spună părerea autorizată:

— „Desigur că se căsesc hoți și printre noi, căci au un minunat prilej de jaf. Aș putea să vă povestesc câteva cazuri cunoscute, din propria-mi experiență.”

Nici unul, însă, nu prea avem chef să-l ascultăm. Coborîrăm scă-

— „Unde e smaragdul?” întreabă tovarășul său...

rile spre cabine, pentru a ne cerceta bagajele. Și nu mică ne-a fost surprinderea, când am observat că și bagajele noastre au fost răvășite de o mână străină. Ciudat însă: nimic nu ne lipsia din bagaje ci totul fusese numai răscolit.

Nu știam ce să credem; eram nedumeriți. Tweed, fostul funcționar de poliție se însărcină să ne explice acest caz.

— „Desigur, zise el, nu avem de-a face cu niște hoți propriu ziși, căci altfel nu s'ar fi mulțumit să glumească, răscolindu-ne numai bagajele. Eu bănuiesc mai curând că ofițerii vaporului au primit ordinul, să îndeplinească și rolul de polițiști și să facă cercetări pentru a prinde pe vre-un hoț, care s'a pripășit pe aci”.

— „Dar abia acum, după atâtea zile de călătorie pe Ocean?, întrebai su.

— „Dece nu? Vor fi primit un ordin telegrafic prin fără fir. Desigur că poliția de pe coaste va fi prins de veste, despre existența acestui pasager nepoftit și trrr... a anunțat căpitania vaporului, răspunse Tweed.

O discuție animată se încinse în jurul acestui subiect și fiecare se întreba cine o fi acel tovarăș de călătorie, hoțul. Unii credeau că nu poate fi altcineva decât cunoscutul financiar Hartley, care a dat faliment brusc cu câteva zile înainte de plecarea. Alții însă îl bănuiau pe Dubois, cunoscutul spion, despre al cărui caz, presa vorbise de curând.

— Nici nu poate fi vorba de ei!” spuse Tweed autoritar. Nici odată n'ar căuta să-și găsească refugiu într-o colonie engleză. Dar știți ce

mi-a trecut acum prin minte? Ar putea fi ticălosul acela, care a furat smaragdul Mariei Orbain”.

— Ce s'a întâmplat cu smaragdul?” întrebai eu uimit.

— Dar pe ce lume trăești, Burns”, spuse Davis mirat, „că habar n'ai despre această senzațională afacere?”

— Da, într'adevăr o afacere extraordinară de interesantă”, se amestecă Tweed, „Trebuie să știți că Maria Orbain este soția excentrică a unui ministru. Vechea ei cameristă comunică într-o zi stăpânului său — pe când stăpâna era

— „Am mirosit eu bine. E vorba chiar de smaragdul Mariei Orbain”.

Și triumfător ne privi de sus:

„Vedeți grupul acela de noul călători? Sunt niște polițiști. Evident că le-am promis și ajutorul meu și ei mi-au airmat ca nu e nici o îndoială, că hoțul care a furat acest smaragd, se află aci pe bord”.

Până a mai putea să-i punem vre-o întrebare, el dispăru dinaintea ochilor noștri.

— „Ei unde credeți că ar putea fi ascuns acest prețios obiect? Bunăoară unde bănuți că l'aș fi putut ascunde, dacă l-ași fi furat eu?”, întreabă Lumbs.

— „Unde în altă parte, decât în pletele-ți bogate”, zisei eu.

— „Acolo nu, dar le-aș fi ascuns în săpunul de ras”.

Il privii uimit. Într'adevăr era o idee genială.

— „Deslipiți poleiala de pe o bucată de săpun și faceți la fund o scobitură de mărimea smaragdului, introduceți smaragdul înăuntru, învelind apoi săpunul la loc în poleială. Fac prinsoare pe ce vrefi, că nici unui om nu-i da prin gând, să-l caute acolo”, zise el și se depărtă radios.

Trebui să-i dau dreptate și mă gândii fără să vreau la scumpul meu tovarăș de cabină, Andrew Morton, care își lăsa atât dela îndemână săpunul său de ras.

Câtva timp după aceea, grupul nostru era în număr pe covertă și Tweed spuse cu tonu-i grav.

— „După cum am auzit polițiștii au toată speranța să descopere aici cuibul hoțului și să-l aresteze la Montreal”.

— „Dece tocmai la Montreal și nu aici pe vapor chiar? — întrebai eu curios.

— „N'au încă nici un indiciu” — răspunse el. „Și după cum ți-am spus, Maria Orbain are un deosebit interes ca afacerea să rămâie discretă. Ea pare să fie complet lămurită în ceea ce privește persoana hoțului, dar numai ca să alunge bănuiala soțului său, s'a văzut nevoită să se adreseze unui detectiv particular, care va da indicații precise poliției și care se află pe bordul acestui vapor și care desigur că a și dat de urma pungașului. Și Tweed privi lung spre Morton, care se plimba ceva mai departe de grupul nostru.

Lumbs îmi șopti la ureche:

— „Eu cred că Tweed are dreptate; probabil că acest Morton e hoțul. Nu-ți întrebunța mereu săpunul tău de ras și din cauza asta nu s'au întâmplat discuții mereu între voi?”

— „Nu văd însă ce legătură ar avea el cu întreaga afacere?” spusei eu.

— „Foarte mult, dragul meu. Ești prea naiv. În definitiv dece crezi că lua el mereu săpunul d-tale? Desigur, nu din spirit de economie, ci pentru ca să nu întrebunțeze prea mult pe al lui, astfel ca smaragdul ascuns în săpunul său, să nu iasă la iveală”.

— „Ți-aj greșit cariera, dragă Lumbs”, — l-am întrerupt. Mai bine

(Continuare în pag. 6-a)

Hollywood

Hollywoodul e în spiritul publicului un oraș al plăcerilor, cu străzi de aur și porți bătute în mărgăritare, unde nenumărate frumuseți trăiesc în imense haremuri, și unde bărbații își pot alege distracțiile după toane, ori-când și oricum voiesc.

E Mecca Frumuseții și a Tinereții! E visul tinerilor francezi, italieni, turci, etc.

O bună parte din acești tineri au și ajuns în metropola cinematografului. Directorii îi angajează cu grămada, spre a figura la înscenările marilor filme. Cunoșc astfel Hollywoodul, magicul și misteriosul oraș, tot atât de fabulos ca și Bagdadul și mai voluptuos decât însăși Roma imperială.

Celebritatea Bagdadului se datorește fabulelor pe care Sheherezada le povestea regelui Shahriar. Hollywoodului i se datorește poveștile pe care managerii stelarilor de cinema le desfășoară sub ochii uimiți ai spectatorilor întregii lumi.

Hollywoodul, tainicele-i desfătări, haremurile sale, s'au repetat de sute de ori în inchipuirea noastră. Din sunetele și din imaginile ecranului ne-am clădit un templu de visuri.

Dar aceste visuri nu se permanentizează întotdeauna. Hollywoodul e acum locul unde dorințele se realizează, unde ambițiile se cristalizează în fapte, unde bogăția și celebritatea, luxul și fastul sunt posibile prin virtutea unei baghete magice, dacă, natural, ești destul de tânăr spre a le putea savura.

Orașul însuși reproduce luxul ecranului, întrecând pe cel al anticului Sybaris. Căci actorilor obișnuiți să joace întreaga zi, în decoruri ce sugerează bogăția, le-ar veni greu să doarmă și să mănânce apoi în apartamente fără confort. Chiar micile figurante caută să se înconjure de lux. Cochete cuibulețe și apartamente de lux se rânduiesc pe panta colinei Moviedom, în timp ce vile, care mai de care mai elegante, se întind dealungul plajei Santa Monica.

Desigur, staruri ca Greta Garbo sau Gloria Swanson trăiesc în adevăratele palate miniaturale, cu săli de baie în marmură, care rivalizează cu aceea de aur a lui Cecil B. de Mile. Apoi, au deasemeni vaste piscine, similare cu cele din comediiile lui Mack Senett.

Planurile locuințelor sunt făcute de desenatorii studiourilor și astfel se

Norma Shearer la turnarea unui film

a o fi văzut pe Clara Bow „de departe” și nu mai isprăvia cu povestirea fericitei întâmplări, prietenilor săi invidioși.

E un contrast isbitor între atitudinea severă a actorilor și a directorilor în cursul orelor de lucru și între libertatea pe care și-o iau în momentul când părăsesc studioul.

Ospitalitatea Hollywoodului și a coastei meridionale californiene e proverbială. Se spune că prima închisoare a Hollywoodului, era o baracă îmbrăcată în trandafirași.

Acum zece ani, Nazimova era Greta Garbo a ecranului și avea 10.000 dolari pe săptămână. Era cea mai mare artistă și juca cu măiestrie nu numai pe ecran, dar și în viață.

Theda Bara era misterioasă. Impingea misterul până la a-și mâna trăsura, purtând pe obraz o mască.

Gloria Swanson ieșea în vremea aceea din piscina lui Mack Senett, pentru a se ridica grație protecției lui Cecil B. de Mille.

Wallace Reid era răsfațatul femeilor. Organiza în fiecare Sâmbătă orgii, care reuniau întregul Hollywood.

Mabel Norman era regina cabaretelor de noapte. Printre invitații săi se găsea adesea Charlie Chaplin.

În acea vreme — nu sunt decât zece ani de-atunci, — pistoalele rezolvau adesea nenorocirile sentimentale. Pe atunci erau mai puține divorțuri și mai multe înmormântări.

La Hollywood, dolarul e passe-partout-ul, whisky-ul și ginul cele mai importante divertismente nocturne.

E explicabilă desfrânarea unora din acești actori, cari la 20

Interior din vila Joan-ei Crawford

Mak Pickford pe terasa bungalow-ului său

regăsesc în oraș interioarele și arhitecturile care s'au văzut pe ecran.

Hanuri exotice înconjurate de palmieri și cactuși, oferă delicioase cuiburi de recreație. Mori olandeze pe care le-ai lua drept decorații, sunt veritabile brutării. O pagodă indo-chineză adăpostește un mic negoț. Mai sunt apoi colibe de eschimoși, care furnizează gheața; moschei unde automobilele se aprovizionează cu benzină și înfârșit studiouri atât de asemănătoare unor catedrale, încât preoții spanioli în trecere, se înșală și riscă să intre, spre a face o rugăciune în mijlocul girls-elor în maillot-uri.

Dar studiourile nu sunt accesibile. O barieră le apără de intruși. În fond e mai ușor să treci prin gaura acului, decât să pătrunzi în aceste paradisuri ale starurilor. Această greutate de a pătrunde într-un studio, adaugă multă atracție aureolei Hollywoodului. Astfel, un cunoscut magistrat era mândru, de

Marlene Dietrich în vila ei din Hollywood

de ani se trezesc în posesia câtorva milioane de dolari, pe care vor să-i cheltuiască în plăcerile și orgiile pe care le simulează în timpul zilei, în fața aparatelor și sub lumina reflectoarelor... Dar mulți își pierd curând averea și viața, în modul acesta.

PIERRE QUIROULE

Printre stele

Smaragdul (Urmare din pag. 3)

NANCY Carroll interpretează în „Laughter” (Râsul) film al casei Fox Wilshire, rolul unei coriste. Nu mai departe decât acum cinci ani Miss Carroll părăsia New-Yorkul unde fusese o girl în bale-

tul dela „Follies” spre a-și încerca norocul în cinematograf. Din acea clipă atât teatrul cât și cinematograful au concluzat la succesul ei. In „Laughter” Frederic Marsh deține rolul principal masculin.

CEI cari cred că în film bătaia e trucată, să poftescă s'o încerce”.

Spune sentențios Mitchell Harris, artist al casei Fox Movietone, a cărui încăierare cu defunctul Millton Sills a alcătuit una din cele mai senzaționale scene din filmul „The Sea Wolf” (Lupul de Mare).

Inainte ca scena să se termine, ambii bărbați se băteau de-a binelea, natural, evitând să-și dea lovituri cari ar fi cauzat moartea, sau răniri grave.

IN FILMUL „What a widow” (Ce mai văduvă) Gloria Swanson arată o serie extraordinară de toalete. E prima ei comedie, după trecerea atâtor ani, care o repune în lumina trecutului.

LA UN BANCHET dat de Arthur Stebbin care reuni într-o seară tot ce are Hollywoodul

mai marcant, se aduse la un moment dat o imensă tortă cu cremă, pe care Buster Keaton fu rugat s'o taie. Prăjitura era înaltă cât el și pentru a o putea tăia, Buster Keaton se urcase pe masă. Deodată, catastrofa! Căzu în tortă, im-proscând comeseții cu cremă. Da-

că Charlie Chaplin nu s'ar fi grăbit să sară în lături, Buster i-ar fi căzut pe genunchi. Natalie Keaton (fosta Talmadge) speriată și încurcată de isprava soțului său, fu cât p'aci să leșine. Ceilalți, începură să-l compătimească. Dar Buster nu se bucură mult timp de această simpatie deoarece curând se află că totul fusese făcut cu intenția de farsă.

FRANCES DEE, simplă dansatoare până în clipa când i s'a încredințat rolul principal feminin din filmul „Playboy of Paris”, unde apare alături de Maurice Chevalier, — câștigă pe zi ce trece simpatia publicului.

LEILA HYAMS, drăgălașa artistă, care interpretează rolul principal în „Part Time Wife”

alături de Edmund Lowe, își câștiga existența pozând pentru pictori și fotografii, înainte de-a se consacra ecranului.

In Franța este en vogue:

Cea mai perfectă apă săpunată de ras
Cereți de probă o lamă gratuită dela:

Concesionar pentru România
Narcisse H. Balthazar
București I, Str. Șelari 7

ne te făceai regisor de filme polițiste”.

— „A, nu. Nu am decât imaginație bogată, care de data asta poate să ne fie de folos amândurora”.

— „Amândurora?” — murmurai eu. „Crezi oare că am chef să am de-aface cu poliția?”

— „Cine îți vorbește de poliție?” — zise el. — „Poți să ai toată încrederea în mine. Ascultă-mă ce-ți spun. Maria Orbain va plăti orice sumă, — fără să spună nici un cuvânt, — aceuia care îi va restitui bijuteria. Și poți fi sigur că presa nu va vorbi nimic”.

— „Da, dar poliția ne va aresta desigur, dacă va găsi la vre-unul din noi bijuteria”.

— „N-o va găsi nici odată. Cu giuvaerul ascuns în săpunul de ras, vom scăpa de privirea copoilor”.

După câteva clipe de ezitare am căzut de acord cu Lumbs și în minutul următor am fost în cabina mea, pentru a fura săpunul lui Morton și a-l ascunde.

Când am ajuns aproape de Quebec am coborât în cabină să-mi strâng bagajele. Dar bunul Morton era un om cu care nu puteai glumi; simțise deacum planul. Când am intrat în cabină l-am găsit lungit pe jumătate fără cunoștință în fața garderobului.

Mi s'a făcut frică și am vrut să ies cât mai repede afară din cabină. După o sumară cercetare a vameșilor — am părăsit vaporul printre primii pasageri.

Cu primul tren am plecat spre Ottawa și de acolo îndată spre Sault St. Mary, de unde se poate ajunge imediat în Statele-Unite.

Câștigul acesta de timp trebuia să-l comunic și lui Loewenstein, cu care aveam să mă întâlnesc în interes de afaceri. Cum am ajuns la hotel, am găsit o scrisoare recomandată pentru mine, pe numele de Nathanson. Mi se spunea să mă pun în contact cu camera 1927, unde găsiți pe Loewenstein.

Mă privi vesel:

— „Ai scăpat teafăr la graniță? E grozav! cum ai reușit să te strecoari printre acești șacali dela vamă?”

— „Drept să-ți spun, făcusem o mutră atât de cinstită și nevinovată, încât nimeni nu m'a bănuț. Iar pe deasupra am găsit un minunat ascunzător pentru smaragd. Unde crezi că l-am ascuns bunăoară?”

— „Dracu să mă ia dacă știu. O bijuterie în valoare de două mii de dolari, nu poți s'o' ascunzi prea ușor.

— „Ce tot vorbești de mii de dolari? Incepi să-i depreciezi adevărata valoare prin manopere josnice. Știu precis cât face această piatră. Dar să revenim la ascunzătoare. Ce crezi despre asta? „Și îi trecui de câteva ori săpunul de ras pe dinaintea nasului”.

— „In săpunul de ras? Dumnezeule, într'adevăr o idee genială. Nimănuj nu i-ar fi trecut prin cap să caute aci”.

— „Desigur că nu”. Și atent am început să desfac hârtia de cositor din jurul săpunului, pentru a scoate smaragdul. Dar...

— „Ce-i cu tine, Burns?” — strigă Loewenstein în timp ce eu mă făcusem alb cu varul.

O privire spre mâinile mele îi fu deajuns.

— „Unde-i smaragdul?” urlă el. Piatra nu mai era acolo și în locu-i se afla o pietricică învelită într'o hârtie. Pe hârtie erau scrise următoarele rânduri:

„Desigur un minunat loc pentru a ascunde o bijuterie de o asemenea valoare. Pe Dumnezeul meu, nu sunt atât de ingenios ca d-ta.

Dacă n'ai fi făcut însă atâta caz săpunul d-tale de ras, n'ai fi de leplat astfel atenția mea.

Îți sunt nespuse de recunoscut că mi-ai dat prilejul să restitui smaragdul adevăratei lui posesom fără ca lucrul să devie de domeniul public și astfel să se producă o facere scandalosă în inalta societate.

Vezi dar că sunt într'o oarecare măsură în curent, cu legătura mantică ce ai avut-o cândva Cannes cu Maria Orbain, epocă care erai mai mult omul de lung decât hoțul și șantagistul care e astăzi.

ANDREW MORTON
Detectiv particular

Am scăpat barem de închisoare. Știu însă cel puțin de ce Andrew Morton mi-a fost antipatic de prima vedere....

Minunatul corset

Warner's

Iată ce vă trebuie, Doamnă, spre a fi cu adevărat elegantă. Corsetul

Warner's

dă siluetei Dv. armonia liniei moderne. Creat de artiști ai specialității, acest corset este demult consacrat de gustul rafinat al elegantelor apusului.

Cereți corsetul
Warner's la bunele

magazine din toată țara, dar observați negreșit în interiorul corsetului stampila originală

Warner's altfel riscați

cumpărarea unor produse cu totul inferioare.

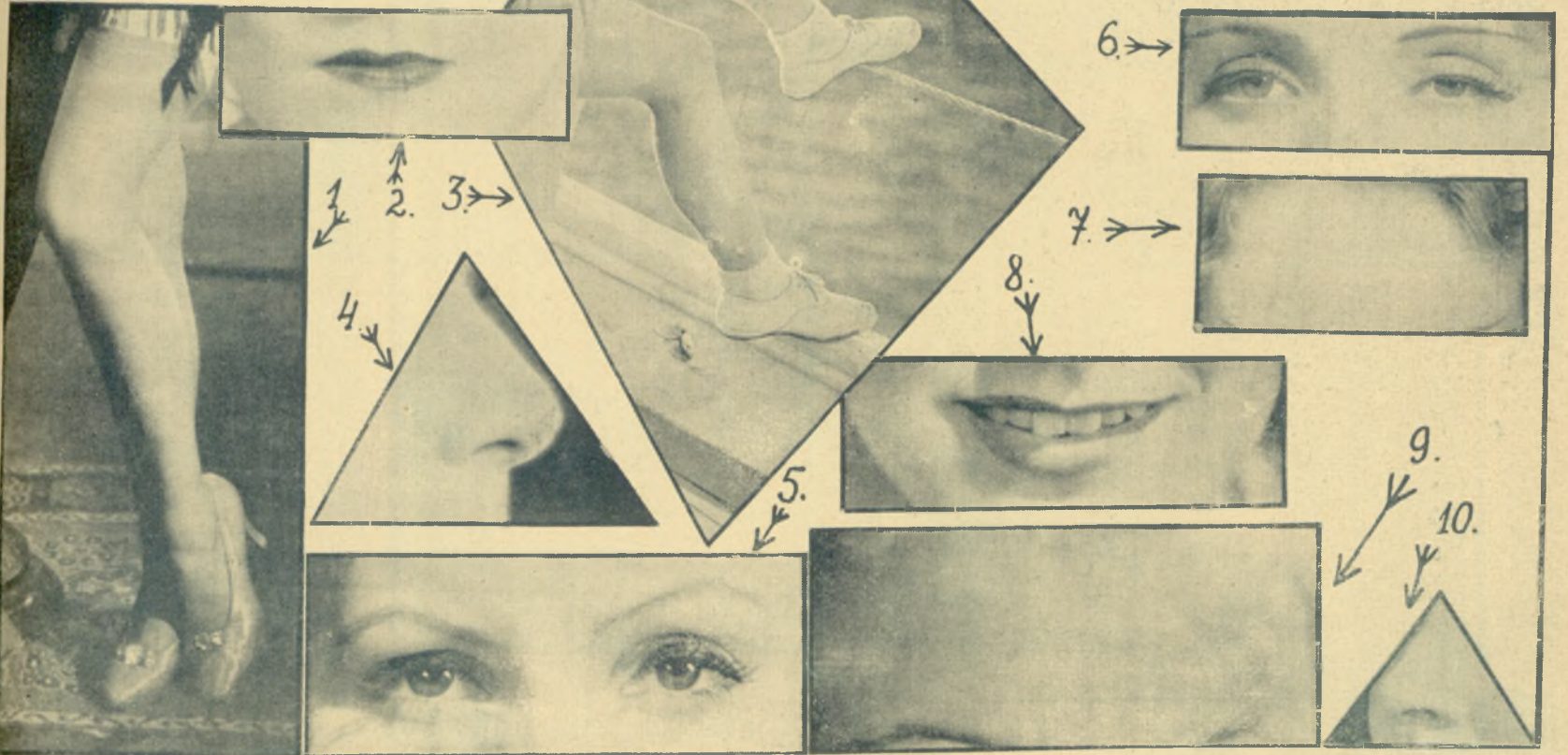
INDISPENSABIL
PÂINEA HERDAN E CEA MAI
BUNĂ

PE CARE O

Un mare concurs de perspicacitate.

PREFERATI?

Premiu 5000 lei.

Cine nu și-a pus întrebarea, pe care dintre cele două mari vedete o preferă? Greta Garbo sau Marlene Dietrich?
 Întrebare grea, la care răspunsul se poate da mai ușor în cadrul unui concurs, mai ales un concurs ca acesta, dotat cu un premiu de 5000 lei.

Prin urmare cititorii ne vor trimite răspunsurile lor, — însoțite de euponul de mai jos, — indicându-ne totodată numărul voturilor pe care le va întruși preferata lor:
 Dar în același timp vor răspunde, — după contemplarea fragmentelor din fotografiile celor două vedete, — la următoarele întrebări:

- 1) Ale cui sunt picioarele?
- 2) A cui e gura?
- 3) Ale cui sunt picioarele?
- 4) Al cui e nasul?
- 5) Ai cui sunt ochii?
- 6) Ai cui sunt ochii?
- 7) A cui e fruntea?
- 8) A cui e gura?
- 9) A cui e fruntea?

10) Al cui e nasul?
 Cel mai bun răspuns va fi premiat cu lei 5.000. Intre răspunsuri egale hotărâse sorții.
 Răspunsurile se primesc la redacția revistei noastre, până la 1 Mai 1931. Plicurile vor purta mențiunea „Pe care o preferați?”

Învățată să dormi!

Dacă dormi atât de puțin încât începi să te temi că ai pierdut exercițiul somnului, poți să-l redobândești.

Tabletele Bromural te ajută să înveți a dormi!

la 1—2 tablete ziua și câteva puțin înainte de culcare. Peste zi firea dtale își va păstra acel echilibru care pregătește bine somnul. La ora convenită vei deveni somnoros și abia întins în pat, vei cădea într'un somn natural și binefăcător. În seara următoare același fenomen se va repeta; după ce vei fi întrebuințat medicamentul câțva timp, te vei putea lipsi de el. Bromural este somniferul cel mai întrebuințat și cel mai inofensiv. — Caută să ai la dispoziție întotdeauna un tub de sticlă cu 10 sau 20 tablete. — Se găsește în toate farmaciile și drogueriile.

KNOLL A.-G., Ludwigshafen/Rin (Germania).

Pelikan

Bazinul de cerneală al tocului rezervoar PELIKAN este transparent, vedeți imediat când trebuie umplut. Penițe potrivite pentru fiecare mână o mărime, o calitate un preț.

Lei 650.-

GÜNTHER WAGNER · HANNOVER UND WIEN
 De vânzare la toate papetăriile

CUOPN: „Pe eare o preferati?”

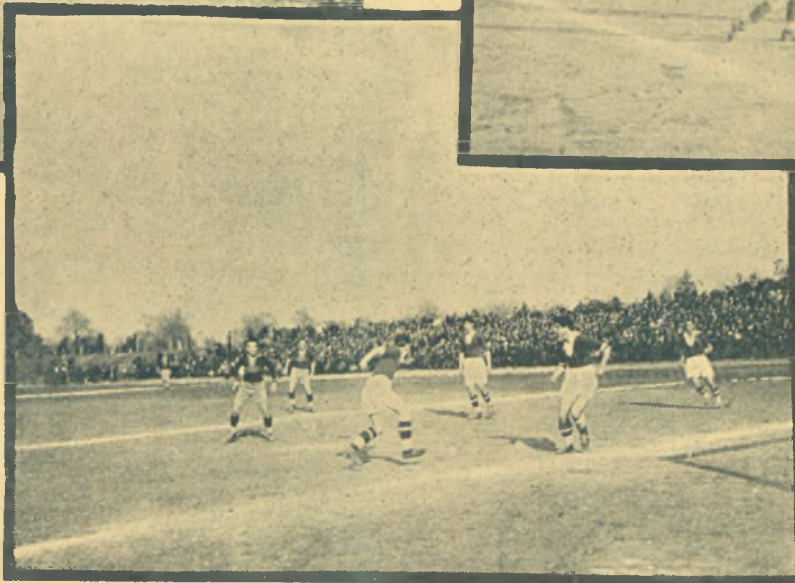

FOOTBALL

In zilele de 12 și 13 Aprilie a avut loc la Sofia matchul de foot-ball BUCUREȘTI-SOFIA. La formarea echipei românești au contribuit cluburile: Macabi, Olimpia și Venus. S'a resimțit lipsa aportului cluburilor Juventus și Unirea-Tricolor — împiedicate să și dea concursul de matchurile angajate în aceleași zile, cu echipa poloneză „Legja”.

Handicapată serios de condițiile vitrege ale selecționării, de lipsa unui antrenament pentru căpătarea omogenității cerute, și de un arbitraj vădit părtinitor — echipa românească a luptat totuși din

răspuțeri și a reușit să facă o frumoasă impresie.

Dacă echipa deplasată la Sofia, ar fi fost mai puțin deslănătă, dacă un antrenament prealabil nu ar fi fost completamente neglijat — rezultatul expediției ar fi putut fi la nivelul cerut și meritat de eforturile cheltuite de reprezentanții celorlor noastre.

Clișeul din stânga reprezintă ambele echipe însoțite de oficialitățile române și bulgare, înainte de începerea match-ului. În dreapta se vede un atac al gazdelor în fața porții românești. Jos, clișeul arată apărarea imediată a gazdelor, făcând fața unui atac românesc.

„Legja” la București

In zilele Paștilor, Capitala a fost teatrul unor interesante match-uri de football, angajate între echipa poloneză „Legja” și cluburile bucureștene „Unirea Tricolor” și „Juventus”.

In prima zi oaspeții au jucat contra clubului oborean, pe terenul „Romcomit” din Bd. Elisabeta, făcând match nul. (2—2).

A doua zi, la 13 Aprilie, echipa poloneză a jucat pe acelaș teren, contra „Juventus”-ului, scorul fiind de astă dată 1—1, deci din nou match nul.

Jucătorilor străini li s'au făcut manifestații de simpatie și sportul desfășurat de echipele în luptă, a fost de cea mai bună calitate.

Dr. B. Last

dela Facultatea de Medicină din Viena
specializat la Paris și Berlin

Mamoș

Boli de izmel. — Diathermie

Consult. 3-5 și 6-8

Cal. Măgilor 88 (colț Calomfirescu)

Citiți

„MAGAZINUL”

**SĂNĂTATE
PRIN**

**★ DIANA ★
FRANZBRANNTWEIN**

Kopriol

**PURGATIV
IDEAL
DE
CIOCOLATA
LAXATIV PLĂCUT KOPROL**

**CĂZONĂCI FRUMOȘI
FAINA DE AUR HERDAN**

Citiți „ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC”

Sistemele lui Derry

TIPUL era obiectul discuțiilor tuturor vizitatorilor, timp de o lună cât a stat în stațiunea climaterică internațională. Toți îl cunoșteau drept Iohn Derry, dar numele lui adevărat nu l-am aflat niciodată. Avea un pașaport cu vizele în regulă. I-am văzut pașaportul și-mi reamintesc cuvintele lui: — „Nu-i numele meu adevărat”.

N'am putut afla niciodată însă, motivul pentru care-și tănuia adevăratul nume: se trăgea oare din clasa de jos a societății și voia să treacă aci drept un om de condiție mai bună, sau făcea parte din cercurile înalte și-și ascundea numele, din condescendență pentru familia sa? Cultura lui și modul de a se prezenta, te făceau să inclini spre cea de-a doua posibilitate. Pașaportul indica naționalitatea engleză, dar e discutabil dacă și lucrul acesta era adevărat. Vorbira perfect englezește, dar tot atât de bine nemfește și franțuzește. Li lipsia însă specificul vre-unei naționalități; era cosmopolit prin vocațiune, după cum tot prin vocațiune era și jucător de cărți. Tipul desăvârșit al jucătorului de cărți.

Svelt, mai mult înalt decât scund, cu părul negru puțin încăruntit, cu înfățișare de diplomat, totdeauna impecabil îmbrăcat, era sgârcit cu mișcările sale, cu vorbele, cu mimica sa, ca și cum orișice gest ar fi costat bani.

O singură dată s'a lansat pe panta unui avânt al elocvenței. Și întâmplarea a făcut ca eu să fac parte dintre cei ce-l ascultau. Desigur că această vorbărie a sa, se datora unei bune dispoziții, sau poate mai mult chiar decât unei bune dispoziții: unui anumit scop.

A trebuit să promit Daisy-ei Stagenhag, să-i arăt pe John Derry. Daisy Stagenhag era protejata mea, așa că trebuia să-i promit tot ceea ce doria și ceea ce era mai rău e că ea obișnuia totdeauna să pretindă să-mi țin cuvântul. Se pricepea la multe lucruri, de care femeile din Europa n'au habar. Știa să conducă uriașa mașină în viteză nebună. Învățase mult din ceea ce un marinar trebuia să știe, și se pricepea chiar la îmblânzitul cailor sălbateci. Când era copilă mică și-a călărit fără șea calul sălbatec și a fost o măiastră aruncătoare a lasso-ului, sport răspândit în America.

Era fiica bătrânului Stagenhag, — pe vremuri simplu fermier, — așa că a trebuit să-și petreacă copilăria la fermă, unde a mai învățat și alte moravuri specifice. Mai târziu bătrânul Howard Stagenhag descoperi un minunat mijloc de a conserva carnea de cal, și a devenit astfel milionar. A călătorit atunci să fie mai atent la

biceiturile fiicei sale și să-i dea o educație de societate. Pentru acest scop a trimis-o într-o călătorie în Europa, să mai studieze puțină „cultură veche”. Cât l-a costat pe bătrân acest voiaj, e o taină pe care numai el o știe.

Daisy călătoria însoțită de patru servitori, doi albi și doi negri, de o cameristă franceză, un bucătar parisian și un profesor de dans italian. Avea deasemeni carnete de cekuri pentru cele mai mari bănci ale continentului.

În stațiunea aceea climaterică am avut plăcerea să-i fiu de folos. Grație cărui fapt am reușit să inspir încredere lui Mr. Stagenhag, e un mister. L-am cunoscut în grabă, într'un hotel. Era evident o autoritate în materie de cai vii sau morți, dar criteriul după care să prețuiască pe oameni, nu-l descoperise încă.

Daisy își exprimase așadar dorința de a-l cunoaște pe John Derry, astfel că într-o zi anumită trebui s'o însoțesc (drept să spun, mă cam plictisise afacerea asta) în automobilul-i de 100 H. P. dela hotel până la Casino. Viteza cu care sburam cerea nervi solizi și reuși să-mi alunge plictiseala. La casino îl găsim pe John Derry la masa de joc. Baccarua era în toi. Derry ținea banca.

Mă așteptam că tânăra mea însoțitoare să producă puțină valvă cu apariția ei, căci își luase cu ea lorgnonul, cu care privia puțin cam insistent lumea. Evident că i-au ajuns la ureche unele reproșuri, dar ea își explica pentru sine atitudinea, prin faptul că studia „cultura europeană”. Și astfel para orice ripostă.

Banca lui Derry era senzația zilei. Toată lumea vorbea despre jocul său elegant și distins. A pierde sau a câștiga sunt șanse egale la un joc, dar în ambele cazuri poți fi un virtuos. John era un virtuos al câștigului. De săptămâni câștiga zi cu zi. Cu sânge rece și cu calmul cu care conduce o mașină, se așeza la masa de joc și crupierul n'avea alt rost, decât să-i împingă banii. Mai rămăseseră doar câțiva jucători, cari nu cedaseră, dar marea majoritate pona pe tabloul lui.

Vocea crupierului răsună mereu la fel:

— „Faceți jocurile vă rog”.

— „Nimic nu mai cade”.

— „Banca are șase, șase e bun”.

Și lopățica îi împingea lui Derry fise și bani.

Daisy sta lângă mine și privia atentă. O singură dată a îndepărtat lorgnonul, pentru a număra fisele. De fiecare dată însă se mulțumia numai să zică strângând buzele-i mici:

— „Minunat”.

Avea înfățișarea unui mic vânzător de gazete, care se entuziasmează privind un match de foot-ball. Altfel era destul de bine crescută și pe deasupra destul de drăgălașă, pentru un vânzător de gazete.

— „Faceți jocurile vă rog”.

Dar toată lumea ezita, jucătorii n'aveau curaj. Deodată Daisy se aplecă deasupra mesei și strigă:

— „Banco”. Asta a mers atât de repede, încât nimeni n'a putut s'o oprească. Toate privirile s'au îndreptat spre noi și chiar John Derry ridică încet ochii și o fixă pe Daisy fără a-și schimba însă figura. Trecură secunde până ce Daisy scoase un carnet de cekuri din poșeta încercată cu cutii de pudră, piepșeni, și alte nimicuri.

John Derry se ridică atunci brusc, aruncă crupierului o fisă albastră și cu cunoscuta-i voce indiferentă, zise:

— „Banca e liberă”.

Ceeace însemna că el nu mai joacă.

Daisy bătu nervoasă din picior, rezezi pantofiorul încăodată, mai tare și îi apărură chiar lacrimi de ciudă în ochi. Dar mai înainte de a o putea calma, ea dispăruse dinaintea ochilor mei. Îi trecuse cheful de joc, căci singura ei dorință fusese să pondeze contra lui John Derry.

Am regăsit-o mai târziu la barul casino-ului, la aceeaș tejghea, la care John Derry își sorbia whisky-ul. Își comandase și ea un whisky și îl fixa pe jucător, gata de luptă, de pe scaunul înalt.

Apariția mea a fost semnalul începerii ostilităților. Imi strigă pe când mă aflam la o distanță de vre-o patru metri, să mă înterez de ce domnul n'a vrut să joace contra ei.

Derry care desigur că auzise tot atât de bine ca și mine apostrofa, se ridică în picioare, mi se prezentă, îmi făcu loc lângă el și mă rugă să-i fac cunoștință cu tânăra doamnă. Formalitățile fură îndeplinite.

— „N'am jucat contra dv.”, începu el mai respectos decât fusese până acum vre-odată față de cineva, în acest casino, — „pentru că nu voi mai juca niciodată aci. Întâlnirea noastră e de vină”.

Daisy ceru explicații.

El se arătă dispus să le dea imediat și nu se formaliză de tonul norocitor și de germana scâlciată, în care ea îi vorbise. Ne-am așezat la o masă, în fundul localului.

— „Treceam la masa de joc, drept un invincibil. Am fost dealtfel până în clipa asta. Despre John Derry se vorbea în întregul ținut. Dar asta nu-i numele meu adevărat”.

Ne arătă și pașaportul, care indica acest nume. Îl purta pentru orice eventualitate cu sine, „un nom de guerre” pentru jucători, zicea el.

(Continuare în pag. 12)

— „Banco!!!” strigă Daisy.

Evenimentele politice în țară, s'au precipitat. După căderea guvernului Mironescu, Suveranul a însărcinat pe d. N. Titulescu, cu formarea unui guvern de largă concentrare națională. Toți șefii de partide au fost invitați la palat în audiențe separate și într'una comună.

Până la ora când închidem revista, tratativele sunt încă în curs.

Fotografia noastră din stânga, reprezintă pe cei trei factori importanți ai crizei, d-nii: N. Titulescu, I. G. Duca și Iuliu Maniu, eșind dela palat, după audiența comună. Dacă ar fi să pronosticăm după clișeul reporterului nostru fotograf, tratativele au reușit.

Clișeul din dreapta, sus, piața Palatului Regal, unde mulțimea freacă, în așteptarea rezultatului consultărilor.

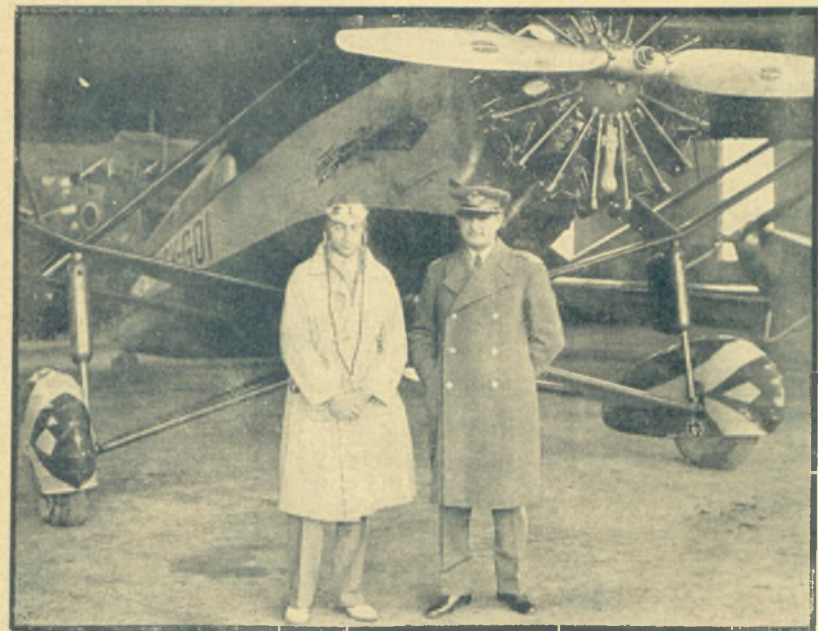
St.: Luni 14 Aprilie, a avut loc la ciroul Sidoli, un match de box între Lucian Popescu, campionul european la categoria „muscă”, și Biron, campionul francez al categoriei „coș”.

Lucian Popescu și-a învins adversarul la puncte.

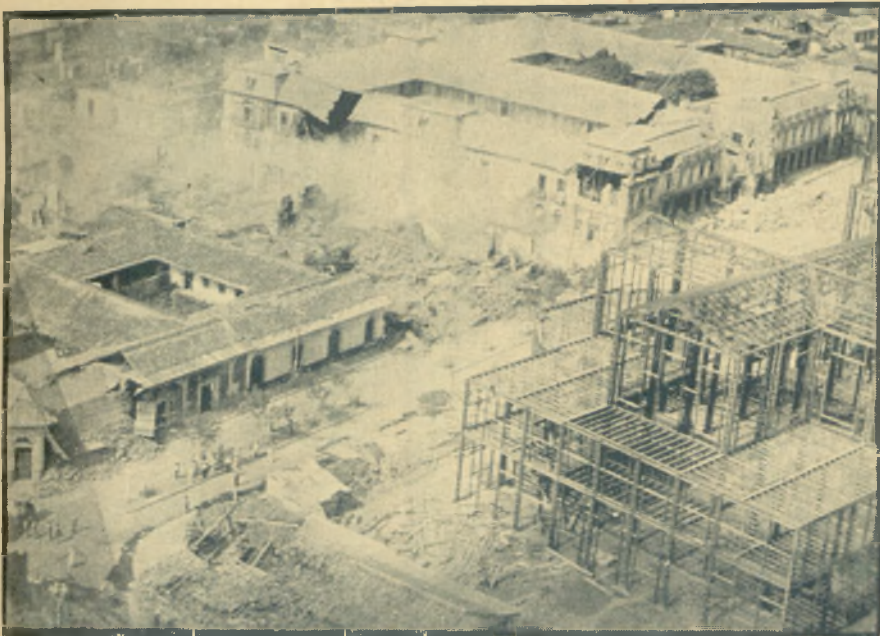
Intr'un salon din Capitală, s'a organizat înaintea Paștilor, o expoziție de ouă încondeiate, lucrate la principalele școli de meșteșuguri din țară.

Expoziția a avut un succes desăvârșit și a fost vizitată și de Marele Voevod Mihai, care s'a interesat de modul de execuție ale acestor podoabe pascale.

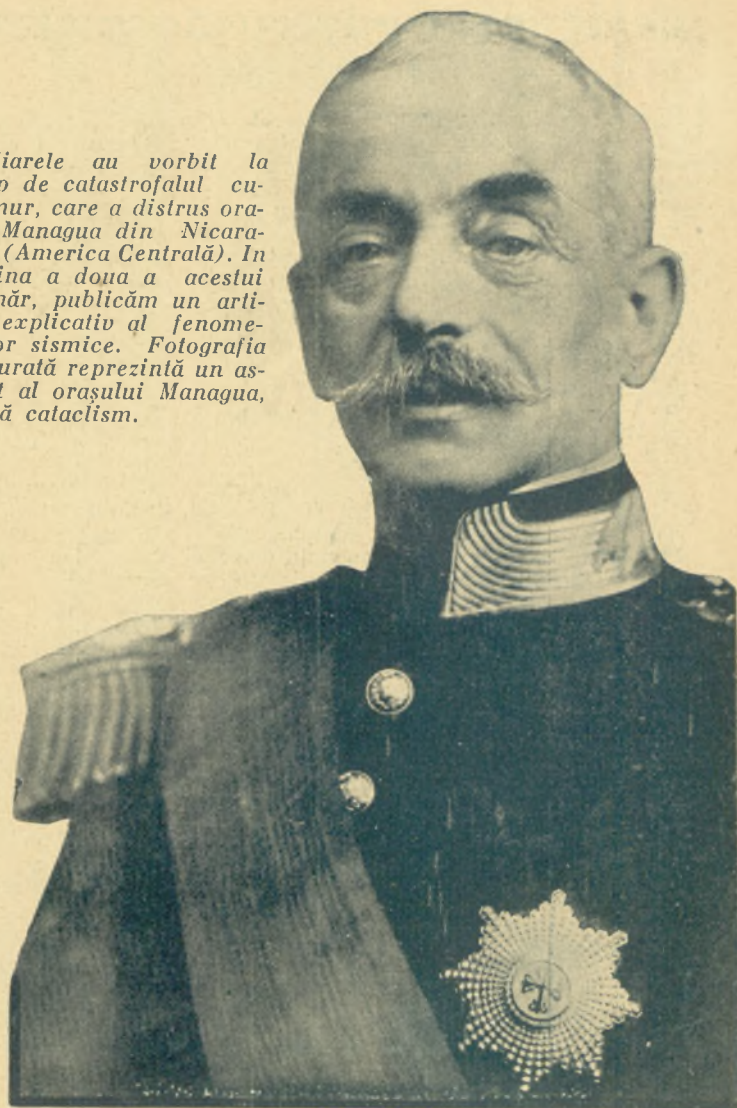
Dr. jos: Luni 13 Aprilie s'a redeschis hipodromul Băneasa, în cadrul unui program foarte bine alcătuit. Marea probă a zilei, handicapul de iarnă, a fost câștigat de Kneaz.

Săptămâna trecută a sosit în Capitală, avionul „Regele Carol II”, construit în America. Pe bordul acestui avion, — special pentru raiduri de durată, — se va organiza în curând un raid București-Capelown (Africa de Sud) cursă executată de ofițerii aviatori români.

Ziarele au vorbit la timp de catastrofalul cutremur, care a distrus orașul Managua din Nicaragua (America Centrală). În pagina a doua a acestui număr, publicăm un articol explicativ al fenomenelor sismice. Fotografia alăturată reprezintă un aspect al orașului Managua, după cataclism.

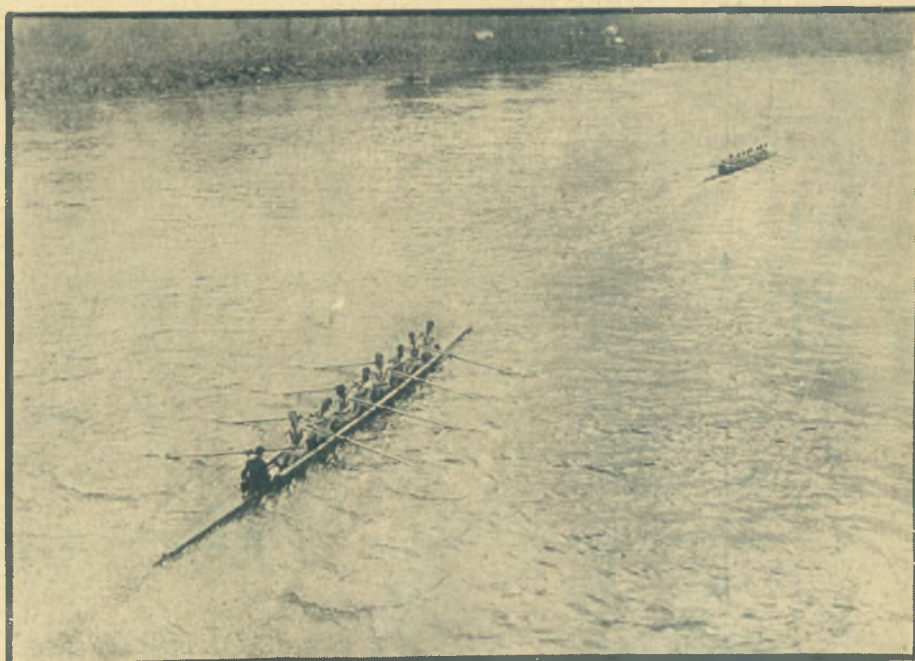
Evenimente importante în Sud-Vestul Europei!
Pe deoparte revolta din Madera, Azore și Canare, contra președintelui republicii portugheze, Carmona (sus), — care a răsturnat fosta dictatură, instaurând-o pe a sa, — dă mult de lucru trupelor guvernamentale, precum și cabinetelor diplomatice.

Pe de altă parte, Regele Alfons al Spaniei (stânga) a fost silit de mișcarea republicană să abdice și să-și ia reședința la Paris. Spania a fost proclamată republică.

După cursele de cai, de câini, de tauri, bivoli, broaște țestoase, melci, americană a lansat un nou etc., iată că inventivitatea gen de curse de... porci.

Intr'adevăr, tinerele americane sportive, care-și fac vilegiatură pe plaja din Miami, — Riviera Americană, — au imaginat acest nou sport, pe care l-au și pus în practică, după cum se poate vedea din fotografia din stânga.

Săptămâna trecută a avut loc a 83-a cursă de vâsle, între universitățile Cambridge și Oxford, pe distanță de 7240 metri, între Putney și Mortlake, pe Tamisa.

Echipa universității din Cambridge a câștigat pentru a opta oară la rând cursa, în entuziasmul extraordinar al asistenților, cari au urmărit performanța de pe maluri, din bărci și de pe vaporase.

Cambridge a bătut ușor, cu două lungimi și jumătate.

Stânga: Recordul lui Kingsford-Smith Londra Australia a fost bătut! Aviatorul englez Scott (în medalion, a parcurs distanța dintre metropola engleză până la Port Darwin (Australia) într'un timp mai scurt cu 18 ore decât al lui Kingsford-Smith. Recordul acestuia a fost de 9 zile și 21 ore.

Concursul nostru de cultură generală

Dorind să stabilim legături cât mai strânse între revista noastră și marea masă a cititorilor, care totdeauna a simpatizat cu această publicațiune, am hotărât transformarea concursului nostru școlar, într-unul de cultură generală, dotat cu mari premii, care vor fi distribuite lunar, după fiecare grup de patru serii de întrebări.

Fiecare cititor poate concura, fie că este persoană matură, elev sau student, răspunzând la fiecare chestiune în maximum cinci rânduri de mână și alăturând totodată corespondenței, bonul pe care-l publicăm în josul acestei pagini.

Premiile lunare sunt următoarele :

Premiul I: Lei 10.000.—

Premiul II: Lei 5.000.—

Premiul III: Lei 3.000.—

În afară de premii în bani, mai oferim și o serie de 25 premii de consolare, a câte 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul editurii „Adevărul”.

Iată prima serie de întrebări, din grupa I-a a concursului nostru:

- 1) Ce corp este mai dens în stare solidă, decât în stare lichidă?
- 2) În ce țară au apărut primele ziare?
- 3) Care este ființa care are viața cea mai scurtă?
- 4) Câte planete ne sunt cunoscute și care anume?
- 5) Cum se explică anotimpurile?
- 6) Dece albește părul oamenilor la bătrânețe?
- 7) Cine a încercat primul întemeierea „Pan-Europei”?
- 8) Care sunt cele mai vechi monumente ale omenirii?
- 9) Dece cade pisica totdeauna în picioare?
- 10) Cum s'a ajuns în fizică la noțiunea de „zero absolut”?

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre: str. C. Mille 7, după terminarea seriei în No. 224. Pe plic sau pe carte poștală, se va menționa: „Concursurile de cultură generală.”

Fiecare serie de răspunsuri trebuie să fie însoțită de couponul respectiv.

Cititorii trebuie să răspundă la cel puțin cinci întrebări, în fiecare săptămână.

Sistema lui Derry (Urmare din pag. 9)

— „Nimeni nu știe cum am început aici. Am sosit la deschiderea sezonului — un om pierdut. Ultimii bani ce-i mai aveam, îi căpătăsese din vânzarea unor bijuterii”.

Daisy vru să știe despre ce fel de bijuterii era vorba. Și când auzi că era vorba despre inele și brățări, ea îl întrebă dacă e căsătorit.

— „Nu”, răspunse el. „Dar să lăsăm asta. Erau niște daruri. Dar darurile nu-mi poartă niciodată noroc. Eu trebuie să lupt. Asta e sistemul meu. N'am putut câștiga nici o lovitură cu banii dărujiți. Cartea era contra mea ca și viața. Și cartea a ascultat de îndemnul vieții. A juca înseamnă să te răfuești cu destinul; în răstimpul unor secunde, se decide un *da* sau un *nu* hotărâtor. Jucam fără nici un pic de speranță. Mă obișnuisem să știu că nimic nu se va schimba. Că totul va merge în aceeași direcție, adică spre prăbușire. Nimeni nu-și mai aduce aminte de timpurile acelea. Pe urmă s'a schimbat și soarta.

Făcu o pauză, se gândi o clipă și apoi continuă:

și părul nemulțumit de sine, că a vorbit atât, poate chiar numai pentru că a vorbit.

— Nu mai aveam nici un ban. Nici măcar pentru cea mai neînsemnată miză. În buzunar era pregătit revolverul. Intrasem în sala de joc, pentru a-mi lua ultimul rămas bun. O ultimă curiozitate și apoi cel din urmă drum. Nu cred că în afară de mine să se pasioneze cineva atât de mult pentru jocul de cărți”.

Se miza mult și un tânăr blond ținea mereu banca. Pierdea. De 3 ori în șir cumpărase de câteva mii de mărci fise și cu toate că rămăsese în cele din urmă fără o marcă înaintea sa, el strigă din nou *banco*. Nimeni nu bănuia să n'avea bani suficienți pentru a acoperi pontajul, căci arătase destul până acum și jucase destul de calm. Luă o carte, o filă, pierdu și se împușcă pe loc. În ziua aceea trebuia să cadă unul. El sau altul, puțin importă cine. Sunt numai turburări neplăcute pentru jucători și o scurtă în-

trerupere a jocului. Doi servitori l-au scos afară, au trecut prin fața mea și am văzut sângele curgându-i din rana deschisă. În timp ce dela masa de joc se auzi vocea im-pasibilă a crupierului:

— „Tabloul e liber, cine-l ia?”

Am trecut la masă și-am luat cărțile.

Ce aveam de pierdut în definitiv? Nimic! Destinul tânărului jucător, pe care l-au ținut adineauri din sală, — îl vedeam înaintea ochilor. N'aveam un ban la mine. Dar în zăpăceala, în graba, în dorința de a se uita cât mai repede penibila scenă, nu m'a întrebat nimeni dacă am mijloacele să susțin miza. Acesta a fost norocul meu.

Măinile groase și păroase ale bancherului tremurau. Desigur că avea o carte proastă. Eu aveam unu. Dar puteam câștiga și cu unu, dacă banca avea bac. Și banca a dat de data asta bac. Crede sau nu, nu mă interesează, dar eu numesc asta sistemă. Când nervii refuză, nu merge nici o lovitură. Am câșgat cu unu, cu cartea sinucisului.

Și astfel am început să câștig mereu din ziua aceea. Am devenit John Derry, despre care lumea vorbește, Derry, al cărui noroc pare neverosimil și care nu vrea să joace cu dumneata”.

Daisy roși.

— „Dece? șopti ea.

Și mărturisii apoi, că ea a pontat numai pentru a juca în contra lui și a-i face astfel cunoștință.

— „Am remarcat”, zise el. „Sunt fizionomist. Totul până acum n'a fost decât luptă. Sunt priceput la luptă și trebuie să câștig. Sunteți prima care ați voit să jucați fără frică în contra mea. Trebuia deci să pierd. Asta e sistemul”.

Daisy clătină din cap.

— „Vreau totuși!... Tatăl meu...” un semn cu mâna îi arată că trebuie să-i spun lui John cine era Howard Stagenhag. Am făcut-o. Era un nume mare, numele care în josul unui cek, era tot atât de respectat în lumea nouă, ca și în cea veche.

— „Ei acum vreți să jucați cu mine?” întrebă ea enervată, când am terminat cu explicațiile.

— „Nu, zise el, clătănând din cap zămbind.

— „Vreau totuși, poți câștiga, nu te teme! Iau *banco*”.

— „Și care să fie miza mea?”, întrebă el.

— „Numele dumitale adevărat”, răspunse ea, „numele sub care mă veți conduce înapoi, în Statele Unite, ca soția dumitale”.

Trad. de E. GR.

Petrole Hahn

Loțlune igienică suverană
contra căderii părului și
a mătreței.

— Curăță și dă părului
un aspect lucios și il
parfumează plăcut.

— Recomandat special
pentru coafatul și ondu-
latul părului.

DE VÂNZARE PRETUTINDENI

Refuzați contrafacerele și
cereți numai flacoane în
ambalaj original

Institut Cosmetic Medical

(Institut de înfrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă, 34. Telef. 311/44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Boli de piele și cosmetice. Diatermie, Raze ultraviolete. Fizioterapie. Ingrijirea feței. Dis-trugerea radicală a părului de prisos, sbâr-ci-turi, negi, coșuri, pistrui, semne de naștere. Tratament de întinerire. Cura de slăbire lo-cală și generală, varice, etc. etc.

Vânzarea produselor proprii

OCHELARI

cu sticlele cele mai bune
se găsesc la Magazinul
Societatea de Binefacere

„AMICII ORBILOR”

Medic specialist dă consultații
la cei ce au nevoie

PASAGIUL IMOBILIARA

Intrarea prin Calea Victoriei, 48
vis-a-vis de Terasa Oteteleșeanu

PEPINIERELE STIRBEY BUFTEA

Furnizează în calitate superioară
vițe americane, vițe altoite, pomi ro-ditori, arbori și plante de ornament,
trandafiri, brazi, etc.

Catalogul general se trimite gra-tuit.

Comenzi se primesc și la adminis-trația noastră general, București II,
str. Banului 2. Telefon No. 340/40.

Les traitements de base
Marie Earle

(la première maison du monde de produits de beauté)

Sont actuellement en vente partout

AUX MÊMES PRIX

qu'au dépôt de Paris

IMPORTATION ORIGINALE
GARANTIE

DÉPÔT POUR L'EUROPE :
15 RUE DE LA PAIX, PARIS

660, FIFTH AVENUE
NEW-YORK

Sfaturi pentru îngrijirea frumusetii

Dania. — Adresa personală a d-tale pentru întrebarea din urmă.

Nici un fel de săpun pentru ten. O cremă bună este: Ulei de migdale 25 gr. Ceară 10 gr. Cetaceum 7 gr. Natr boracic 3 gr. Veți pune toate acestea în 100 gr. vin alb bun și le veți fierbe bine o jumătate oră în baine-marie. Veți alege crema pe care o veți amesteca bine după răcire. Seara o veți utiliza după ce veți șterge obrazul cu apă Laura și vată.

O soție disperată. — Iată ce înțeleg eu prin dușuri reci locale. Un tub de cauciuc care îl veți adapta la robinetul de apă din cameră sau camera de baie. La acest tub veți fixa o stro pitoare sau la nevoie numai tubul aplicat pe sâni prin care veți lăsa să curgă apă rece cu putere.

Veți lua glandmamine câte 3—4 pastile pe zi 10 zile pe lună. Pentru ten răspunsul de la Dania din revistă.

Lys noir. — Dilatarea porilor este apanajul unui ten gras. Compoziția de care mă întrebați o veți utiliza seara la culcare iar dimineața veți spăla obrazul cu apă caldută și vin alb părți egale. Dacă urmați cu acest tratament nu aveți nevoie de nici un fel de cremă.

Nina G. — Nici un fel de cremă. Săpunul de borax e bun. Înainte de pudră veți șterge obrazul cu vin alb un pahar, zeama de la 2 lămâi și apă de rose un pahar.

Cornel Marian. — Contra cicatriceilor atât de vizibile timpul și răbdarea le mai atenuează.

Pentru ce fel de pete doriți rețete. Ce culoare și cum se prezintă ele?

Fetița de 16 ani. — De câtă vreme utilizați crema? În prezent mai ai coșuri? Ai urmat și ceva intern? Pe ce stradă și număr stai?

Disperată. — Ce vârstă ai? Nu găsesc că a roși vorbind cu anumite persoane așa cum zici, e ceva să te disperezi, din contră. Va fi trist pentru d-ta în ziua când nu vei mai putea roși de nimic și de nimeni.

Mariette Buc. — Nu cred că petele ce le ai să fie ereditare.

Incearcă soluția: Hidrochinonă 2 gr. alcool camforat 50 gr. Apă de portocal 50 gr. Ac. fosforic 1 gr.

Biata micuță. — Crema de care mă întrebați e bună pentru catifelarea tenului, nu pentru coșuri și puncte negre.

Utilizează a doua cremă și apa ce o utilizați și acum.

Dalmatica. — Nu pricepeți de ce dau eu mai multe rețete pentru același scop? Foarte simplu. Pentru a varia. Altfel ar trebui să scriu o singură rețetă pentru coșuri, una pentru căderea părului etc. și să repet la infinit aceeași rețetă în toate numerele de revistă. Toate rețetele date pentru același scop sunt bune. Alegeți la întâmplare una și veți vedea.

Violet Yves. — Mă bucură aprecierile d-vs. asupra revistei noastre. Nu sunteți de altfel singura care scriți așa. Filocarpina este o pulbere albă. Nu se utilizează singură, ci combinată 1% cu Ulei de vaselină și apă de roze.

Ochi verzi. — Vă mulțumesc pentru aprecieri — apa de roze și glicerina sunt bune. 100 gr. apă de roze 20 gr. glicerină și 50 gr. Alcool pur.

Giovana de Savoya. — Pentru peștii a apărut în revistă. Crema de care mă întrebați e bună pentru pete; utilizată cu apa de toaletă cu Hidrochinonă de la Mariette București.

Delicatul. — Ne-am înțeles de minune! Ca doi surzi de la distanță. Etherul e pentru nas desigur. Sper că nu-ți vei tampona sprâncenele și-ți vei scoate nasul din rădăcină. Ar fi de altfel și greu. Pentru ca părul d-vs. să binevoiască să devie mai blond îl veți spăla cu o soluție de vin alb în care ați fiert rădăcină de revent 50 gr. rădăcină la 500 gr. vin la 2 seri odată.

Un cititor obrasnic. — Scriu cu peniță de cristal și ochii mei au culoarea curcubeului. Ești satisfăcut? Floarea de laur cum se numește? Floare de laur. De ce mă chiamă Laura? Căci e mai simpatic de cât Safta.

Pentru coșuri utilizează Crema pseudonimului meu ce nu-l agreiezi. Preferi să mă numesc mai bine Muscata din fereastră?

Isadora Duncan. — Poți face acel ceai 1 litru de ex. cu 30 grame mușetel fierț bine, pe care îl vei păstra în

sticlă colorată la răcoare, îl vei utiliza caud, seara la culcare timp de 10 minute. Bomboane orientale sau cușoare.

Ecaterina Teodoroiu. — Laptele de migdale folosește în cazul d-v. Nu aveți oare obrazul degerat? Pentru maini a apărut în revistă.

O admiratoare. — Toate tincturile din comerț pentru colorat părul costă. O apă de păr pentru colorat după o rețetă a mea? Cunoșc câteva dar nu le recomand căci nu sunt destul de convinsă de eficacitatea lor. Și apoi comerțul a scos o sumedenie de ape de păr. Alege alta, de ex.: Rapid sau Seger.

Un suflet desnădăjduit. — Mișcătoare povestea d-tale. Nu trebuie să disperezi așa. Fără dragostea lui nu poți trăi? Vrei să te faci în lipsa lui frumoasă de nerecunoscut?

Nu te sinucide. Ești o fetiță naivă care te închini ca multe altele unui singur idol: Bărbatul! Te compătimesc sincer. Pentru peștii ca să te cureți rapid și sigur e foarte greu. Incearcă totuși: Ac. benzoic 0,50 Hidrochinonă 2 gr. Aether 20 gr. Alcool camforat 100 gr. Apă de flori de portocal 50 gr. Acfosforic 1 gr. Pentru sprâncene smulge firele ce le fac așa de late iar restul unge-le în fiecare seară cu ulei de ricin.

Dem de My. — Prețul exact nu-l cunosc. Eficacitatea e garantată. Adresa de la Concetățeanca mea.

Maharadjahul de Lahore. Originar din Indochina Casablanca.

Mă bucur că te numeri printre adoratorii mei. Să trăești o mie de ani și în tot acest timp să nu încetezi să mă adori. Dar te conjur să nu-mi mai pui ultimatumul să ne întâlnim că nu pot face nimic — pe planeta asta. Deci rămânem la relațiile din ziar bucuros. Pentru coșuri Crema Laura No. 2 te va salva sper. Pentru examă: Resorcină 2 gr. Mentol 1 gr. g-tocal 50 gr. Ac. fosforic 1 gr. Pentru Vaselină Lanolină circa 50 gr.

Mia Mai Galați. — Preparatele de care mă întrebi nu le cunosc conținutul. Eu nu critic însă niciodată nici un fel de preparat. Imi închipui că nu te vei păcăli. Sunt enorm de scumpe? Un motiv mai puternic să fie bune.

Disperată Isadora. — Ai utilizat vreodată laptele de migdale? E mai bun de cât făina pentru ten. Cunoașteți rețeta?

Solomonit din A. 33 S. — Am copiat exact? Mă cam incurc la pseudonime complicate și de aceea... Ce să faci să nu mai ai culoarea verde galbenă? Să te ingrași și să utilizezi crema Cetaceum și ac-stearica 10 gr. glicerină 40 gr. Kali Carbonic 2 gr. Hidrochinonă 1 gr. Ac. benzoic 0,50. Ce să faci să-ți crească barba frumos? Vrei să fii bărbos? Ciudat gust. Im ispuși că fetele nu te plac de fel și crezi că bărbos te vor iubi?

René. — Ca Domnul Delicatul din revistă care ca și mata vrea să devie blond.

Melomana. — Vai! De trei ori vai! Cine te-a învățat pe mata să utilizezi formol 10% pentru transpirație? Cred și eu că ai căpătat scoarță de copac în loc de piele. Dacă mai urmați te transformai în crocodil și terminai cu broască țestoasă. Interupe formolul imediat. Utilizează apă caldă săpun de Palmolive și făină de migdale. Apoi unde-te cu Lanolină, Vaselină și Glicerină circa 25 gr.

T. Roșu Craiova. — Ai pete pe corp din cauza transpirației? E pentru prima oară că aud așa ceva. Cum sunt petele și ce aspect au? Nu cred în rupșul capului că provin din transpirație. Nădușala pătează rochiile; iar nu pielea.

Blonda și Bruna Galați. — Blonda va utiliza soluția Sabouraud la 2 zile, nici un fel de cremă și săpun. Va șterge fața cu vată și vin alb bun.

Bruna va utiliza Crema Laura I.
Coca Râmniceni. — Ca d. Delicatul din revistă urmează și vei deveni din nou blondă.

Plautus din Athena. Două rose și o margaretă, doritoare să scape de nesuferiții peștii musafiri nepoțiți ai zilelor cu soare, recomand apa: Sublimat 1 gr. Alcool Lavandula 150 gr. Apă de rosae 250 gr. apoi crema: Lanolină 40 gr. Extr. hamamelis sicc 1 gr. Apă de portocal 20 gr. Hidrochinonă 2 gr. Tigenol 1 gr.

LAURA

Gânditi-va

LA FRUMUȘETE

FRUMUȘETEIA este un lucru prea important ca să fie realizată numai pentru seurt timp. Trebuie să aveți un plan de progres sugerat de o persoană autorizată și care să fie executat în mod sistematic. Urmând acasă următoarele tratamente ale Elisabetei Arden vă puteți face un astfel de plan cu deplină încredere în rezultate

Miss Arden a descoperit tratamente și preparate pentru toate necesitățile pielii. Pentru ca să țineți pielea tânără și plăcută D-v trebuie să faceți uz de crema curățitoare, Tonicul pentru piele și una din faimoasele creme nutritive Elizabeth Arden. Exista semne de oboseală, riduri san trăsături?

Întrebuițarea Loțiunii Astringente și a Uleiului pentru mușchi va recomforta și nivela pielea. Sunt pori aspri care înlătură farmecul? Aplicarea regulată a Cremei pentru pori va schimba toate acestea și vă va face pielea moale și mătăsoasă

Cu ajutorul cunoștinței și experienței ce vă oferă Miss Arden nu aveți nici un motiv să nu fiți decât foarte frumoasă

Pentru îngrijirea zilnică a pielii D-v

CLEANSING CREAM—
CREMA DE CURATIT.
Pătrunde în pori, îi degajă de praf și impurități, lasă pielea moale și atractivă

VENETIAN ORANGE SKIN
FOOD — NUTRIMENTUL
DE PIELE VENETIAN
ORANGE. O crema bogată și indispensabilă pentru piele la o varsta mijlocie. Ajută pielea epuizată

ARDENA SKIN TONIC —
TONICUL DE PIELE
ARDEN. Da colorit, recom-
fortează și albește pielea. Faceți
uz cu și după crema de curatit
SPECIAL ASTRINGENT —
ASTRINGENT SPECIAL.
Întărește țesăturile și reface
figura

VENETIAN MUSCLE OIL—
ULEIUL VENETIAN
PENTRU MUȘCHI. Este un
ulei ce pătrunde și stimulează
mușchii obosiți

Cereti Brosura Miss Arden care vă învață cum să vă îngrijiti pielea după renumita sa metodă

Preparatele Miss Arden sunt de vânzare la București :
Parfumeria Teatrului, Calea Victoriei 84; Magazinul
Universel, Calea Victoriei 11

ELIZABETH ARDEN

691 FIFTH AVENUE NEW YORK

LONDON 25 OLD BOND STREET W1

PARIS

BERLIN

MADRID

ROMA

(Toate drepturile rezervate)

OMUL CU MASCA

O aventură a defectivului Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușesc să scape din mâinile bolecivilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

În drum, sunt urmăriți de cekiști, din mâinile cărora scapă cu mari sforțări.

Tinta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, ține captivă pe Lydia Hilmar.

Ambii ajung la Peking, de unde pornesc spre Tibet.

* * *

Spre uimirea mea, detectivul făcu atunci un semn cabalistic cu un mic obiect roșu pe o stâncă și începu să rostească vorbe neînțelese, pe mor-măie. Apoi, se adresă tibetanilor, arătându-le semnul.

— Acest *runppo* ne va feri de diavoli...

Am aflat mai târziu că *runppo* se numește un semn magic, care apără de spirite rele. Gex învăță pe pelerini formele, cu ajutorul cărora se pot apăra de diavoli, și le spuse: — Trebuie să așteptăm aci pe *pano*, nu trebuie să-l părăsim. Voi scoate diavoli din el, și zeii vor fi mulțumiți că va putea să-și continue pelerinajul, împreună cu voi.

În fine, nefericitul *pano* sosi. Era un tânăr slab, în zdrențe, cu picioarele goale umflute de mers, pline de sânge, cu ochii aprinși în fundul capului, exprimând o durere intensă. Avea probabil friguri, căci gemea și striga vorbe fără șir. La apropierea lui, pelerinii se retraseră, cu teamă.

Faptul că acest bolnav delira, îi făcuse desigur să creadă că băiatul era posedat de diavoli. Se vedea însă că tânărul pelerin era extenuat de oboseală. El își da seama instinctiv poate, că dacă nu se va țări după ceilalți, va fi părăsit de ei în muntii, unde va pieri de frig și boală. Și încordându-și cele din urmă puteri, mergea cum putea după grupul său. Era o scenă care ne impresionă foarte puternic.

Vă închipuiți ce înapoiți erau acești pelerini, cari părăsiau în văgăunile sălbatice ale Himalayei, pe tovarășul lor răpus de oboseală...

Când ajunse lângă noi, sârmanul bolnav se prăbuși la picioarele noastre, gemând; ușoare convulsii îi înflorau tot trupul...

Gex se apropie de bolnav, ingenuchiă lângă el...

Atunci o fată din grupul pelerinilor înaintă un pas și spuse detectivului:

— O, lama, acest *pano* e fratele meu... Dacă isbutești să scoti spiritele rele din el și să-l faci om ca toți oamenii, îți voi da tot ce am: vestimintele, țsampa (fâina), trupul și viața mea...

— Lha gvalo! De Tamtché pham! *) strigă deodată Gex, ridicând bratele spre cer... Priviți, pelerini, minunea care s'a înfăptuit.

Atunci, pelerinii, Ana și cu mine, ne apropiară de bolnav. Pe fruntea lui apăruse același *sunepo*, același semn cabalistic, pe care Gex îl desenase pe stâncă, afirmând pelerinilor că e un semn ce apără de diavoli.

Iar de pe stâncă semnul dispăruse!...

— Vedeti, se adresă Gex tibetanilor, zeii au mutat semnul sfânt de pe stâncă, pe fruntea acestui *pano*, ca să alunge diavolii din el!...

*) Zeii triumfă, diavolii sunt învinși!

Mare scamator acest Gex!... Înțelesesem îndată, că profitase de o clipă când atenția tuturor era îndreptată spre sora bolnavului, ca să facă pe fruntea acestuia semnul magic. Tot el desigur, ștersese semnul de pe stâncă, fără să fie văzut.

În timp ce pelerinii se aplecaseră asupra bolnavului, Gex întinse Anei Sethland micul creion roșu, cu care făcuse semnele magice, șoptindu-i:

— Iată, Ana, rujul tău de buze, care și-a terminat misiunea lui divină...

Am constatat cu această ocazie, că tibetanii sunt foarte superstițioși și naivi în chestiuni de credință și că Ana Sethland tot cochetă rămăsese, luându-și rujul de buze, până și în aceste meleaguri sălbatice. Ca să nu fie tentată să-l întrebuițeze, ceace ar fi putut să pară suspect tibetanilor, Gex i-l confiscase și făcuse cu el semnele magice, în care pelerinii aveau o încredere atât de oarbă.

Detectivul dădu bolnavului chinină și antipirină, și febra sa scăzu repede, încetând să delireze. Acest fapt umplu de bucurie și admirație pe tibetani. „Lama“ Gex reușise să scoată diavolii din sârmanul *pano*! El începu să rostească noul formule magice și recomandă pelerinilor să maseze picioarele bolnavului, dându-i să bea ceai fierbinte.

Sora acestuia ingenuchiă și sărută halatul lui Gex:

— O, lama, sunt a ta, cu tot ce-mi aparține mie!... Spune-mi, lama, ce trebuie să fac de acum. Spune-mi un mo...

„Mo“ înseamnă o devingațiune, sențința unui ghicitor, ceace prescrie un

lama *nagspa*, pentru purtarea în viitor.

Gex, cu gesturi cabalstice, dând ochii peste cap și invocând o divinitate invizibilă, cu formule neînțelese, parea un oracol viu. El rosti sentențios:

— Femece, zeii vor să rămâneți aci câteva zile, cu *pano*; trebuie să-i frecați picioarele, rostind *ugags* (formule magice) și dându-i să bea ceai cu prafurii ce-ți voi da. După ce toți diavolii vor eși din el, veți continua pelerinajul, luându-l cu voi, până la Lhasa și de acolo la mănăstirea Kar-Gompa...

Așa dar, Gex Trevor dădea întâlnire acestor pelerini la mănăstirea unde banditul Wampoo ascunsesse pe Lydia, întru salvarea căreia pornisem.

După ce ne luarăm rămas bun de la pelerini, cari ne urară: „Kale peb“, adică drum ușor, Gex îmi spuse:

— Sora bolnavului mi s'a părut hotărâtă să-mi fie foarte recunoșcătoare. Nu e rău să avem poate sprijinul acestor pelerini, la Kar-Gompa, unde vom da lupta cu Wampoo.

Ana Sethland însă nu părea tocmai încântată de această întâlnire. Era oare geloasă?...

PARTEA VI *)

Monștrii de pe Himalaia

CAPITOLUL XXXI

„Lama“ Gex Trevor face minuni!

Ne continuam, Ana Sethland, Gex Trevor și cu mine, deghizați în pelerini cerșetori, drumul spre culmile

*) Partea aceasta este compusă dintr-o aventură de sine stătătoare, care poate fi citită și de cei ce nu cunosc părțile apărute până acum.

Himalaiei, ca să trecem spre Lhasa și de-acolo la cuibul banditului Wampoo.

Mergeam mai ales noaptea, ferindu-ne de oameni.

Ocolirăm satul Lhakangra, în jurul căruia întâlneam procesiuni întregi de pelerini. Am poposit la marginea satului. Cărciumile erau pline de pelerini, deoarece Gex alesese pentru expediția noastră, vremea marei pelerinaj spre Lhasa, cu ocazia sărbătorilor budiste.

Trecusem de mult de hotarul zonei interzise, și pătrunsesem destul de adânc în interiorul acestei zone, în care streinii nu au voie să intre, fără formalități complicate, și autorizații, care, de altfel, nu se eliberează aproape niciodată. Trebuia deci să ne ferim nu numai de Wampoo și de oamenii săi, cari, bănuind poate că ne-am deghizat în pelerini, cutreerău trecătorile spre Lhasa, dar și de curiozitatea extraordinară a băștinășilor. Locuitorii, de îndată ce bănuiesc că a pătruns un strein în regiunea sfântă, îl denunță autorităților și respectivul e condus în afară de hotarele zonei interzise.

Or, pe când extenuați, dormiam la marginea satului, m'am trezit din somn, sgduit de umăr. Un om era aplecat asupra mea și mă întreba ceva, fără ca eu să pot pricepe o totă din ceace-mi spunea. Situație penibilă: eram deghizat în pelerin chinez, și nu știam chinezește! Ce putea oare să pară mai suspect decât aceasta, bănuitorilor tibetani.

(Va urma).

BCU Cluj / Central University of Cluj Este pantoful preferat al doamnelor elegante fiind-că întrunește toate condițiunile de gust și de igienă

Filt

Spre vânzare în capitală
NUMAI IN MAGAZINELE:

„INGALȚAMINTEA BALLY“

CAL. VICTORIEI, 90 (vis-à-vis de Hotel Imperial)

„CAPITOL“ Str. Doamnei, 10 (colț)

(vis-à-vis de Bursă)

PREȚURI REDUSE-FIXE:

775, 875, 975 Lei

KNITBAC

REMAIAZĂ CIORAPII
CU MAȘINI ELECTRICE

Binourile de primire: STR. COLȚEI No. 1

FRAȚII ROSSIN Str. Lipscani No. 45, Mag. PERLA Str. Șelari No. 3, Mag. ZOLLER Bărăției 14, Mag. BLUMER Cal. Rahovei 139, Mag. BOULEVARD, B-dul Elisabeta 5, Mag. ISVORUL NOUȚĂȚILOR, Str. Sf. Nicolae Șelari No. 19 Bazarul FEL DE FEL Str. Carol 40. — Agenții de primire în toate orașele din provincie —

DE VOIUBA CU CITITORII

Margop. — John Rockefeller primește corespondența... în toate limbile. Nu ți-aș putea preciza însă dacă răspunde în vre-una. Adresa nu l-o cunosc... pentru că n'a făcut nici teatru nici cinema până acum...

Liane Delas. — Și totuși, ar trebui să mă conving, mai înainte de a mă pronunța.

Willy. — John Gilbert și Nils Asther sunt doi actori pierduți — cred — pentru filmul vorbitor. Cel puțin la noi nu vor mai veni deocamdată filme cu ei. Pentru Billie Dove adresează corespondența prin „The Standard Casting Directory”, 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

J. M. P.-Blaj. — Moșia pe care statul român o oferise generalului Berthelot a fost donată prin testament Academiei Române. 2. Cum? Prietenul d-tale nu poate dormi din cauza unei fete?... Trist!... Am cunoscut cazuri când bărbații dorm cu o poftă extraordinară drept consecință c'au cunoscut... o fată. În orice caz spune-i prietenului d-tale că e timid. 3. Ei și ce vrei să fac eu, dacă directorul liceului nu vă dă voie să jucați foot-ball? Probabil că sunteți cam în urmă cu lecțiile și are omul dreptate să pedepsească. Altfel n'aș vedea de ce s'ar opune?...

Nadia. — Da. Ai perfectă dreptate. Lew Ayres este eroul principal din filmul „Nimic nou pe frontul de Vest”. 2. Actorul despre care-mi vorbești are 29 ani. Scrie-i la Fox Studios, Hollywood, Cal. U. S. A. în limba engleză.

I. Nitoiu. — Partenera lui John Gilbert în filmul „Cazacii” a fost Renée Adorée.

Miosotis. — Nu știu din ce motive actorii noștri refuză să-și publice adresele particulare. De aceea te sfătuiesc să scrii acestora la Sindicatul artiștilor dramatici din str. Brezoianu, care va face să le parvină orice corespondență.

Maciste II. — Actrița aceea are 27 ani. Scrie-i la Fox-Film Studio, Hollywood, Cal. U. S. A.

Liane-R. V. — E foarte verosimilă știrea aceea, deoarece la Palm Beach și pe multe alte plaje americane, sezonul băilor e în toi. Vedetele, firește, își iau vacanța — o vacanță binemeritată, după atâtea luni de muncă intensă, sub focul reflectoarelor — și merg să se recreieze la mare, în aer curat. Iată spre exemplu, o fotografie recentă, luată pe una din plajele americane.

Toate acestea sunt actrițe cunoscute, care-și petrec vilegiatura...

Faus Câmpulungul. — Pentru grafologie adresează-te nouă, peste puțin timp. 2. Barnoschi a scos, zilele trecute un nou volum, al cărui titlu îl țin însă sub tăcere, pentru că nu vreau să fac reclamă editurii. Cere-l totuși la orice librărie și-l vei avea. 3. Ce-a destăinuit secretara Clarei Bow?... Lucruri grozave! printre al-

tele a dat în vileag faptul că în fiecare seară roșcata dela Hollywood obicinuește să bea un kg de ulei de rapiță... Așa, din capriciu... 4. Harry Piel turnează mereu... și-ți dorește sănătate. 5. Harry Liedtke, idem... Te-aș ruga însă, pe viitor să fii mai modest la această rubrică, unde mai sunt și alții!...

Vali. — Ei, uite, dacă-și ști cât de puțin m'a pasionat povestea aceea cu verișoara d-tale!... Ce-mi pasă mie să aflui cum s'au cunoscut, cum s'au întâlnit, cum s'au iubit, cum

nings turnează tot pentru Paramount deocamdată?... Știu eu! I-ai scris ceva?... 4. Da... Mulțumiri pentru felicitări!

Remus David. — Ascultă, măi picuile, ce crezi tu că e cinematograful, un fel de croitorie care se învață cu meșterul?... Eu îți spun să rămâi acolo, la meseria ta, dacă nu cumva ți să mori de foame prin străinătate.

Milady. — Pat și Patachon sunt de origină daneză. Au debutat în cinematograful acum 6-7 ani... Ca să fiu sincer, mie îmi place mai mult Patachon. 2. Stan și Bran sunt americani.

Trei admiratoare ale Gretel. — Brânză bună în burduf de câine...

Licențiată-Dorohoi. — Are și un pic de adevăr acel scandal, dar a fost mult exagerat și de fantazia reporterilor. 2. Ceva din intimitățile lui Ivan Petrovich?... Nu ți-ar putea spune de cât o prietenă a lui... intimă. 3. S'a pierdut negura vremilor. 4. Deocamdată nu e măritată și tot... filmează.

Berlin W 57. — Nu v'aș putea da o informație precisă. Adresați-vă la o agenție care aduce jurnale de modă în România.

M. Munteanu. — Filmul acela a fost bun. Interpreții însă au lăsat de dorit.

Lil Dag. Iași. — Lil Dagover s'a născut la Java. E căsătorită. Scrie-i prin „Film Führer, Berlin S. W. 68, Friedrichstrasse 217, în limba germană sau franceză.

Anna C'ang Fu. — Concursurile noastre sunt pentru toate categoriile sociale, duduie și mă întreb de unde ai putut să faci deducția că le protejăm pe cele bogate? Ce idee! Dacă ești atât de frumoasă, de ce nu te-ai prezentat la concurs? Așteptai poate invitație specială?... Așa suntem noi, rumâni, pretențioși; așteptăm să fim invitați cu muzica militară, drapel și compania de onoare...

Gianina Tr. Ungureanu. — Rubrica aceasta este deschisă în mod gratuit tuturor cititorilor revistei noastre. 2. Richard Tauber primește corespondența la Odeonwerke, Berlin.

A. N. Petroff. — Adresați-vă ziarului „Dimineața”, care vă poate da răspunsul dorit.

Un provincial. — Interesează-te și d-ta la Banca Națională din localitate. După câte știu eu, aceste bancnote au fost scoase definitiv din circulație. Da. Și pentru motocicletă se cere permis de conducere. Se poate obține dela prefectura de poliție, serviciul circulației.

Cpt. Filip. — Pentru Gary Cooper adresați la Paramount studios, Hollywood, Cal. U. S. A. utilizând textul englez convențional, pe care l-am publicat într'unul din numerele trecute ale revistei noastre.

Michele. — Un simplu svon. Joan Crawford și Douglas Fairbanks nici nu s'au gândit la divorț. Dealtfel am precizat la timp aceasta.

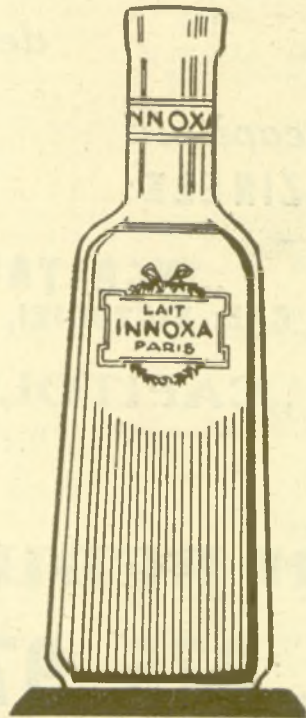
M. B.-București. — Dacă ai doi frați în serviciul aceluși milionar, ești mai îndreptățit decât mine să-i cunoști adresa. Eu cred însă, că vrei să-l tapezi de ceva parale și nu-ți dai această adresă. Nu de alta dar mi-e milă de banii pe care i-ai da pe mărci...

Sinelle. — Filmul „Parada Frumuseții” va fi prezentat în curând. E adevărat: în cele din urmă timpul nu mi-a mai permis să mă ocup personal de acel film, care a fost incredintat unor specialiști din țară, dela scenariu până la regie și decupaj. Desigur însă că se prepară surprize frumoase publicului, în acest film.

Ninette. — O confuzie. Eu nu redactez corespondența cu cititorii, decât în „Realitatea”. Și nu utilizez nicio dată alt pseudonim la această rubrică, al cuvântului meu de onoare! 2. Nici vorbă, Greta Garbo va mai apărea în alte trei filme vorbitoare care sunt aproape terminate și care vor fi prezentate în curând pe ecranele noastre.

Lică Senior. — Du-te la mănăstire, june fără minte!...

J. de S.

Tinerețea și frăgezimea tenului Dv. menține admirabil

Lait Innoxé

Vin în Afurii

— „Totuș cred că apa aceea s'ar fi putut bea”, spuse Klausner cu încă-pățănare.

Burul săltă în sea.

— „Am fi zăcut acum morți în nisip. Era un isvor cu apă otrăvită”.

— „Nu poți fi sigur. Apa era foarte clară”.

— „Dar n'ai observat că nu era nici o urmă de animal sălbatec în jurul isvorului, și că la mirosul apei caii s'au dat înapoi îngroziți?...”

Vocea lui Boomjens era răgușită, ochii îi erau roșii, aprinși de căldură.

Și Klausner era sălbatec și iritat din cauza setei și ochii săi priveau dușmănoși și desamăgiți, pe întinsul de nisip. Grupul pomilor albaștri... dacă ar fi apă acolo...!! În cazul asta însă, ar sbura în jurul lor porumbei și s'ar găsi antilope în apropiere. Nimic însă nu ieșea din tufele mici de iarbă, ce se întrezăreau ici, colo, între dune. Și caii lor, mergeau în pas regulat, nu dilatau însă nările, cum fac de obicei când simt apă.

Căldura îl gătuia aproape. Razele soarelui nemilos nu lămuria conturul ținutului, ci îl învelia într'o ceață arzătoare. Sau erau de vină ochii, cari le ieșiau aproape din cap, din cauza căldurii?

În stânga, într'un val de nisip, era o tufă de spini. Să fie oare apă acolo? La dracu, cât de adânc puteau pătrunde rădăcinile tufei, ca să găsească umezeală în acest nisip arzător? Klausner fu din nou cuprins de furie.

— „Va să zică, noi călărim fără nici o țință, în această țară blestemată a setei; — să încercăm a săpa, pentru ca să găsim apă, atât cât mai avem putere!”

Burul ridică fruntea.

— „Aci apă? Dacă am săpa la zece picioare adâncime, poate că am reuși să găsim abia puțin nisip umed. La primul isvor secăt însă, vom săpa”.

— „Da, dar când vom găsi unul?”

— „Poate azi, poate mâine”.

— „Mâine?! Burduful nostru de apă e gol de eri. Până la noapte, ori pierdem caii, ori murim noi”.

— „Nu ne prăpădim atât de repede. N'avem încă nici un semn”.

— „Ce semn? Când simți setea uscându-ți gâtul nu-i deajuns?”

— „Kalahari ne vor spune când trebuie să murim”.

— „Să-i ia dracul pe Kalahari!... De ce te-ai îndreptat spre Nord, când știai prea bine ce se cetă a fost în ultima vreme pe aici?”

Boomjens făcu o grimasă groaznică.

— „Ai uitat cele două săgeți încrucișate, pe care ni le-au înfipt în focul lagărului nostru? O singură dată te avertizează Kalahari, invitându-te să părăsești locurile lor de vânatoare. Pe urmă nu mai scapi de săgețile lor otrăvite”.

— „Să te lași vânat de piticii galbeni, când ești aproape mort de sete...” mormăi Klausner.

Jos: Burul înfipt pintenii în burta calului și o porni în goană peste nisipul înfierbântat, cravașând cu ultimile puteri animalul...

— „Puteam controla totuș, dacă apa era bună de băut.”

Deasupra lor rotiau trei vulturi...

— „În felul acesta l-am văzut murind pe bătrânul Snijders; cu toate că nici n'au auzit șuerul săgeții, ea l-a lovit în șold. Bătrânul și-a tăiat o palmă de piele cu carne cu tot, în locul în care a pătruns săgeata, dar era prea târziu. Otrava intrase în sânge.

Era imposibil să mai mână caii în galop. După ce mergeau puțină vreme în trap, pasul lor devenia lenes, obosit, și capul le atârna greoiu în jos din pricina lipsei de apă. Privirea celor doi bărbați era ca acoperită de un văl și cu mare greutate căutau pe jos urme, care să ducă la un isvor.

Cum ajungeau la câte un pom îl scuturau, cu speranța că au mai rămas ceva picături de apă în scorburile lui, din timpul ploii, dar totul era în zadar: apa dispăruse cum dispăre roua dimineții, la primele raze ale soarelui.

Deodată Klausner, strângând buzele de furie, murmură:

— „Niciodată în viața mea nu mă mai hazardez la o astfel de călătorie, în Februarie”. Boomjens nu-i răspunse. Lovia însă mereu patul puștii sale, de trunchiul arborilor pe lângă cari treceau. Deodată se opri, își privi tovarășul cu pupilele dilatate și blestemă.

— „Dracii, dracii! Asta au vrut, să ne trimeată în acest pustiu unde vom muri desigur de sete. Au fost mai siguri că vom muri aci, decât de săgețile lor otrăvite”. Dădu pintenii calului; în acelaș timp murmură mai mult în sine:

— „Nici acum nu e totul pierdut, din cauză că nu e nici un semn care să ne dovedească, că se apropie sfârșitul nostru!”

Trecură iar pe lângă tufe de spini: Pământul era aci atât de uscat, încât după aparență puteai fi sigur că nu găsești o picătură de apă.

Caii deveniră nerăbdători, o porniră într'un trap nebun. Nu se îndreptau însă spre o țință anumită; părea mai mult că vor să scape de ceva. Poate că în tufiș erau ascunși lei. Cei doi bărbați însă nu se înfricoșau de o astfel de luptă.

Klausner urmări privirea calului său care se uita fără încetare spre cer. El întrebă apoi:

— „Caii se sperie de vulturi?”

— „Vulturi — unde?” întrebă burul înfricoșat.

— „Deasupra capului nostru”.

Burul puse mâna streășină la ochi și privi în sus înspre cerul încins de căldură. Buza de jos îi căzu, în semn de desamăgire; mâna cu care ținea hățurile se crispă și o ridică în dreptul inimii. Apoi se întoarse spre tovarășul său, înmărmurit de groază:

— „Acesta e semnul — vom muri de sete!”

Klausner nu înțelese.

— „Ce legătură au vulturii, cu setea noastră?”

— „Vin, pentru că trebuie să murim!”

— „Ah, prostii”, mormăi neamțul.

Burul continuă cu vocea-i răgușită:

— „Ei prevestesc moartea noastră. Atât timp cât mai trăim, ei nu ne părăsesc”.

— „Ah, ce prostie! sunt vulturii obișnuiți ai deșerturilor, cari însoțesc orice vânător sau caravană, ca să poată apoi devora rămășițele vântului”.

— „Te 'nșeli, nu sunt vulturi din cari crezi tu. Sunt vulturii războinici cari nu mănâncă cadavre, dar care atacă omul în agonie”.

— „La dracu! Ședem doar încă pe cai noștri!”

— „Dar trebuie să murim. Vulturii prevăd moartea noastră; deaceia au venit”.

Klausner simți un fior și se uită speriat la tovarășul său, apoi privi în sus. Erau trei vulturi mari cari plutiau în cercuri mari. Doi

Goana durase poate câteva ore, poate câteva minute. Klausner căzuse aproape din șea...

dintre ei plutiau sus de tot, al treilea ceva mai jos, așa încât i se puteau vedea penele albe de pe piept. Și acest vultur sbura drept deasupra capului lor. Deodată mișcă aripile și începu să coboare. Când ajunse la vre-o câteva sute de metri, se pregăti să urce.

Klausner ridică pușca și încercă să-l nimerescă. Mâna îi tremura și privirile îi fură orbite de razele puternice ale soarelui.

— „Lasă! pe tine te mai nimeresc eu și atunci ne veți lăsa în pace!” isbucni el cu vocea stinsă.

Deodată se sperie. Burul dăduse piteni calului și alerga ca gonit de furii.

Germanul încercă să-l ajungă:

— „Setea i-a luat mințile!” se gândi el plin de regret. Dacă nu mai e în stare să cunoască direcția, sunt și eu pierdut.

La orizont se vedeau pomi. Cu greu putea germanul să-și urmărească tovarășul, căci acesta dispărea foarte des în dosul arborilor. Cum putea să mai galopeze calul său atât de sprinten? se gândia el mirat... Intre timp îl ajunse și auzia cum burul injura calul și-l lovia cu cravașa. Pe Klausner îl prinse frica. O să-și omoare calul!

Când îl ajunse înșfârșit, calul încetini mersul. Burul căzu fără puteri în șea și părea că nici nu-și observă tovarășul.

Klausner uită și de sete și de desamăgire; căuta să-și readucă tovarășul în simțiri și să-l convingă că trebuie să ajungă la destinație. El se strădui să-și revină și se adresă burului, cu vocea plină de curaj:

— „Ascultă, Boomjens, cred că vulturii nu ne-au țintit pe noi. Poate caii, în a căror înfățișare se cunoaște suferința. Nu trebuie să crezi totul ce spun sălbatecii din tufișuri. Aceștia vor numai să ne sperie pe noi, albi, ca să nu intrăm în pustiu, să le luăm vânatul. Să vezi că imediat ce voi trage cu carabina în vulturi, își vor lua sborul!” Se opri, spre a împușca pe unul din vulturi. Dar calul său tremura; trebui să coboare din șea.

Vulturii coborau din ce în ce și descriau deasupra lor cercuri perfecte. A împușca drept deasupra capului, era foarte greu; carabina îi oscila în mâini, așa că nu era în stare să țintească. Vulturii se cam depărtară la sgomotul împușcăturii, dar reveniră imediat. Se părea că voiau să strângă prin sborul lor, un laț în jurul călăreților.

Klausner era din ce în ce mai îngrozit. Se urcă din nou în șea, spre a-și urma camaradul.

Făcu o sforțare ca să-și revină.

— „Nu trebuie să te gândești la vulturi, Boomjens”, începu el. — „Bine, e adevărat că stăm cam prost.

Vulturii așteptau...

...se nltinse de-asupra apei și bău mult, mult...

Dar un rău mai mare nu ne pot face ei. Nu ne vor lăsa doară mâncați de vii! Nu trebuie să pierdem răbdarea și mai ales trebuie să sperăm! Intoarce-te! Tu cunoști deșertul mai bine decât mine; ai găsi și altădată locuri cu apă, și ți-ai salvat tovarășii. Intoarce-te! Nu sta atât de nemișcat și trist în șea!

Începu să strige:

— „La dracu, vino-ți în fire!”

Intinse mâna și-și atinse tovarășul pe umăr. Acesta era mut și fără curaj. Klausner se indignă; era atât de furios, încât ar fi vrut să-și bată prietenul. Ar fi făcut orice numai să-l facă din nou să vorbească.

Nici el nu mai avea putere; îi trebuiau sforțări, ca să se mențină în șea. Desiluzionat privi în sus, spre vulturi. Aceștia nu voiau să-i părăsească; din contră sburau par'că din ce în ce mai jos. Simția că și dânsul va trebui să cadă prada neurasteniei, dacă mai privia în sus.

Razele soarelui slăbiră. Nu mai lipsia mult până la venirea nopții — trebuiau să-și caute un adăpost. El trebuia să meargă înainte, căci numai în felul acesta calul lui Boomjens — care era extenuat, l-ar fi urmat. Zări înșfârșit în depărtare un grup de arbori, cari puteau servi drept culcuș.

Klausner mergea înainte. Intinsul de nisip se colora într'un mauve închis. Tufe de spini, răslețe, arbuștii risipiți printre dunele de nisip, păreau stafi care își aruncau umbrele în lumina înserării. Ținutul părea mai ars și mai pustiu decât în timpul zilei. Setea lui Klausner creștea din ce în ce. În capul său, în urechi, ciocănia cu putere sângele aprins; tablouri înfricoșătoare îi apăreau înaintea ochilor, voia să strige, dar din gâtul lui nu eși decât un gemăt surd.

Ca o lovitură de pumnal îl străpunse strigătul lui Boomjens pe care-l auzi în spatele lui:

— „Vulturii! Vulturii!” La început nu înțelese strigătul camaradului său, dar apoi îl văzu pornind din nou în goană pe calul său, pe care-l biciuia fără milă. Desigur că innebunise de tot. Se întoarse mecanic și începu să gonească după camaradul său. Cu toate că știa că se ducea spre o moarte sigură, urmă indemnul conștiinței sale, care-i dicta să nu-l părăsească pe celălalt în momente grele. Dar calul său nu putea să se țină după cel al burului, care era mai puternic și mai iute, alerga obosit pe urmele lui. Distanța între ei deveni din ce în ce mai mare.

Klausner observă deodată că vulturii porniseră înainte, plutind deasupra locului unde trebuia să se găsească Boomjens. Probabil că un lucru neobicinuit îi scosese din apatia lor, deoarece sburau deasupra acestui loc, scoțând țipete înfricoșătoare, bătând puternic din aripi și lovindu-se cu ciocurile. Unul din ei căzu de câteva ori, ridicându-se apoi în spirală. Apoi una din păsări se înapoia spre el și-l însoți o bucată de vreme, pentru ca apoi să-l părăsească și să se alăture celorlalți doi.

Vulturii nu mai scoteau nici un strigăt și tocmai această urmărire mută, părea însetatului cu atât mai îngrozitoare. O desnădejde mare puse stăpânire pe el, pentru că nu-și putea ajunge tovarășul, spre a-l apăra de eventuale atacuri ale urmăritorilor. Dar soarele apusese. Umbrele se lăsară repede. Vulturi.

aproape nu se mai vedeau, până ce la un moment dat se auziră țipetele lor de triumf.

Atunci Klausner își adună ultimele puteri; porni în goană cu calul său, pentru a veni în ajutorul camaradului. Dar noaptea căzuse deacum, calul găsia drumul numai cu mare greutate, până ce se opri brusc. Imprejur domnia o liniște de moarte. Pe Klausner îl părăsiră puterea și curajul. Cu mare greutate se ținea în șea, întins cu bustul pe gâtul calului și când acesta porni din nou, germanul își pierduse aproape cunoștința.

Calul mergea la pas. Călărețul se simți cuprins de un leșin; mâinile sale se cramponaseră însă în hățuri, așa că era ținut bine pe cal. Odată se trezi; a auzit animalul sforăind... apoi nechezând și mersul îi deveni din ce în ce mai repede.

Călărețul simțea că armăsarul sbura pur și simplu. Instinctiv se prinse mai bine în șea. Aerul răcoros al nopții, care-l împresura, nu-l lăsa să cadă din nou într'un leșin complet. Poate că alergau de ore, poate de minute, el nu știa, căci își pierduse simțurile, numai câte un hop mai greu pe care-l trecea calul, îi reda cunoștința.

Înc'odată se trezi din leșin și auzi mărâitul supărat al unui leu, care se depărta în goană. Klausner voi să se îndrepte în șea, căci calul cobora tocmai o pantă, dar își pierdu echilibrul și căzu peste calul animalului.

Un ce nedefinit se întinse ples-

când asupra lui, răcoarea îl împresură, respirația i se opri, deschise gura mare pentru a răsufla, dar simți cum i se umple de apă.

Cunoștința îi reveni pe moment, simți că era în apă, se ridică, auzind cum sorbia calul apa; se plecă și el deasupra luciului, bău cu sete și apoi eși.

Zăcea pe pământul uscat, și-si vedea calul sforăind de mulțumire, apoi animalul se întinse lângă el. Klausner era scuturat de febră. Meru își pierdea cunoștința; se rezemase de cal, a cărui răsuflare îl legăna ca valurile mării.

Când deschise din nou ochii, răsarise o lună târzie, deasupra orizontului negru, risipind pe întinsul de nisip umbrele fantomatice ale arbuștilor și ale tufișelor. Astrul nopții se oglindia în apa tremurândă a izvorului. Ori cât se simțea de slab, Klausner se târi până la marginea apei, se plecă deasupra ei și bău, bău, până simți că nu trebuia să mai bea, căci un vâl îi acoperia ochii.

A doua zi de dimineață, germanul se ridică odihnit. Natura lui puternică învinsese. Calul păstrea în apropiere, o iarbă arsă de soare, uscată. Călătorul făcu puțin foc, fierbând puțină carne și porumb. Dădu și calului câțiva pumni de porumb și acesta necheză mulțumit.

Apoi, după ce-și strânse lagărul, Klausner își umplu burdufurile cu apă și porni în căutarea tovarășului său, care nu putea fi departe de locul unde poposise el. Pe de altă parte nu voia să se depărteze de iz-

vor, căci desigur că pe aci, trebuia să treacă vreo caravană, căreia atașându-se ar fi putut ajunge din nou între oameni.

Intr'adevăr găsi urmele calului lui Boomjens și le urmări până în dreptul unui tufiș uriaș, unde din cauza pământului arid, se pierdura. Klausner înconjură călare tufișul, apoi pătrunse în el, căutându-și în zadar tovarășul. În tufiș, dădu însă peste o serie întreagă de cetățui conice, ale termitelor, teribilele furnici africane. Dar nu găsi nici urma lui Boomjens, și nici a calului său. Dispăruse în acest tufiș. De cealaltă parte a tufișului nu exista

nici o urmă că ar fi părăsit tufișul călare sau pe jos. Și după căutări zadarnice de ore întregi. Klausner părăsi locul, înapoiându-se la isvor.

Peste două zile, o caravană trecu pe acolo și atașându-se ei, ajunse la Kokahu-Pits, care nu era departe de acolo.

Și până astăzi mai dăinuie în mintea lui întrebarea, dacă burul și calul său au fost luați în ghiare de vulturi și duși spre cuiburile lor din munți, sau dacă fuseseră devorați de termite.

In românește de C. B.

CAESAR

(Urmare din pag. 3-a)

— „La magazinul Doolittle & Comp.”

— „Și cum te numești?”

— „Cezar Smith”.

— „Cezar”, zise celălalt, „un nume frumos; îmi inspiră încredere. Numele meu e Bulwark.”

— „Dela Universal-Auto?” întrebă Cezar, căci numele lui Bulwark îl cunoșteau și copiii.

— „Da”, răspuse el. „Dacă nu ești mulțumit de actualul d-tale post, aș fi încântat să te primesc în serviciul meu. Pot găsi oricând de lucru pentru un tânăr care știe cum să se poarte în anumite momente. Un bărbat curajos se poate baza oricând pe ajutorul meu”.

Ochii lui Cezar străluciră de fericire. „Așa dar poate, cel puțin, secretar” se gândi el și se uită spre Elsa, care îl privia admirativ.

— „Nu-mi place să profit de o întâmplare”, zise Cezar, „dar dacă totuși serviciile mele v'ar fi de folos, aș accepta cu drag o slujbă, care să-mi permită să mă căsătoresc.”

Și în fața ochilor lui Rand, care în decursul întregului episod, nu s'a prea simțit bine, Cezar luă mâna Elsei între ale sale și ea nu și-o retrase...

„Cezar a trecut astfel Rubiconul!!!”

Trad. de E. G.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Doriți să

aveți un ten frumos?

Obicinuiți-vă cu „Scherk Face Lotion” (apa de față „Scherk”).- Ea curăță porii feții și împiedică nașterea oricăror defecte ale tenului.- Întrebuințarea „Scherk Face Lotion” (apa de față „Scherk”) este foarte plăcută, deoarece grație puterii ei de pătrundere în pori, vă simțiți înviorați.- Faceți o încercare!

SCHERK
PARIS LONDON BERLIN WIEN NEW YORK

REPREZENTANȚA GENERALĂ

Scherk

BUCUREȘTI - STR. LIPSCANI 94
(LUPOAICA)

Scherk
Face
Lotion

(Apa de față „Scherk”)

DE VANZARE LA FARMACII, DROGHERII ȘI PARFUMERII

„REALITATEA ILUSTRATA”. — Director Nic. Constantin.

Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.

Prețul abonamentelor: Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

...sau Greta Garbo dela „Metro-Goldwyn”? (Concurs dotat cu un premiu de 5000 lei)

Atelierele „Adeverul” S. A.

(Condițiunile in corpul revistei)

PE CAR